SALA DE LECTURĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

scînteia tineretului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XLIV
SERIA II
Nr. 12 267

6 PAGINI
50 BANI

JOI
10 NOIEMBRIE
1988

ÎN SPIRITUL ORIENTĂRILOR ŞI SARCINILOR TRASATE DE TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU

AMPLĂ MOBILIZARE PENTRU ÎNDEPLINIREA TUTUROR PREVEDERILOR DE PLAN

TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU

s-a întîlnit cu secretarul general al Comitetului Central al Partidului Progresist al Oamenilor Muncii – AKEL – din Cipru

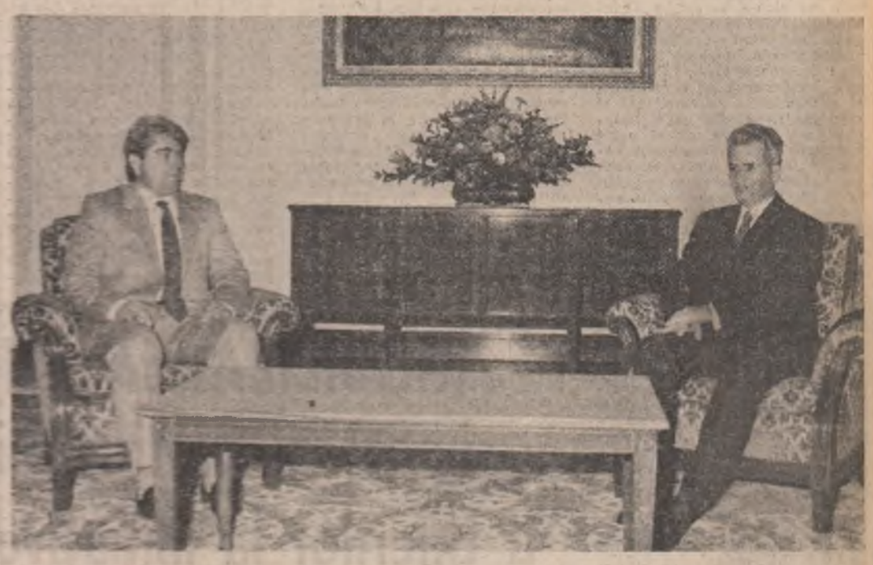

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, s-a întîlnit, miercuri, cu Dimitris Christofias, secretar general al C.C. al Partidului Progresist al Oamenilor Muncii — AKEL din Cipru, care, la invitația C.C. al P.C.R., a efectuat o vizită în țara noastră.

Oaspetele a transmis tovarășului Nicolae Ceaușescu un salut călduros din partea președintelui Republicii Cipru, Ghiorghios Vassiliou, împreună cu cele mai alese sentimente de prietenie și recunoștință față de președintele României, față de poporul român, pentru sprijinul acordat poporului cipriot. Totodată, el a exprimat deosebita satisfacție de a vizita România, de a avea un schimb de vederi cu conducătorul partidului și statului nostru în probleme de interes comun.

Mulțumind, tovarășul Nicolae Ceaușescu a transmis președintelui Republicii Cipru un salut și cele mai bune urări de succes în întreaga sa activitate.

În timpul convorbirii au fost relevate bunele raporturi existente între Partidul Comunist Român și Partidul Progresist al Oamenilor Muncii — AKEL, din Cipru, exprimîndu-se hotărîrea de a acționa în continuare pentru dezvoltarea acestor relații, în interesul ambelor țări și popoare, al cauzei păcii și colaborării în Europa și în lume.

În cadrul schimbului de vederi în probleme actuale ale vieții mondiale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat că, în prezent, în condițiile în care situația internațională se menține deosebit de gravă și complexă, este necesară unirea eforturilor tuturor popoarelor, ale forțelor democratice și progresiste de pretutindeni pentru înfăptuirea dezarmării, în primul rînd a dezarmării nucleare, pentru reglementarea pe cale pașnică, prin tratative, a stărilor de încordare existente în diferite zone ale lumii, pentru soluționarea globală a problemelor subdezvoltării și instaurarea unei noi ordini economice internaționale. S-a reliefat, totodată, importanța transformării Balcanilor într-o zonă a păcii, colaborării și bunei vecinătăți, fără arme nucleare și chimice.

În timpul întîlnirii s-a reafirmat necesitatea întăririi colaborării și solidarității dintre partidele comuniste și muncitorești, pe baza egalității, a respectării dreptului fiecărui partid de a-și stabili de sine stătător linia politică, în conformitate cu condițiile concrete din fiecare țară, fără nici un amestec din afară.

Referitor la situația din Cipru, tovarășul Nicolae Ceaușescu a reafirmat poziția partidului și statului nostru privind soluționarea problemei cipriote, subliniind importanța rezolvării acesteia de către cipriotii înșiși, pe cale politică, prin negocieri, în vederea asigurării integrității și independenței Republicii Cipru, păstrării statutului său de țară nealiniată.

La primire a luat parte Ion Stoian, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R.

A luat parte, de asemenea, Agamemnon Stavru, membru al C.C. al Partidului Progresist al Oamenilor Muncii — AKEL din Cipru.

Competența profesională — la examenul de fiecare zi al producției

„Ar trebui să stați mai mult la noi pentru a înțelege ce se petrece în această întreprindere. Ar trebui să vorbim cîteva zile pentru a vă face o idee cît de cît exactă și completă. Gîndiți-vă că prima propunere de invenție a plecat de aici în anul 1980, deci la 5 ani de cînd „Electrocontact" a luat ființă. Într-un fel era și normal ca să fie așa pentru că în primii ani orice întreprindere este ocupată cu conturarea structurii de fabricație. În această perioadă proiectele și soluțiile vin din afară. Apoi se pune problema valorificării inteligenței proprii. Deci, prima prouunere a plecat în 1980. În 1981 au plecat 18, în anul următor au fost 25, apoi 31, apoi 69 (adică dublu față de anul de mai înainte), apoi au fost 134 (deci din nou un număr dublu), apoi 103, în 1987 au fost 143 de propuneri, iar în acest an sînt deja 50. Dacă scădem duminicile și simbetele libere anul trecut a fost cam o propunere la două zile. Dacă luăm în calcul și propunerile de inovații... ia să vedem ce iese. În 1987 au fost 171". Deci la „Electrocontact" Botoșani în fiecare zi se propune o invenție sau o inovație.

Bărbatul din fața mea este tînăr și se grăbește ca după orele de program să meargă să îi ajute „pe cei bătrîni" la culesul porumbului. Poate stăm de vorbă mîine după program? Mîine va fi tot la porumb. Pentru poimîine nu mai întreb — atunci pentru că atunci voi fi eu plecat din municipiul din nordul țării. Poate altădată. Altădată cînd vom avea timp. Știm fiecare că este așa și cum am zice: altădată cînd vom fi mai tineri.

Se numește **Dumitru Iurea**, este inginer și conduce laboratorul de cercetare și control numărul 1. Într-o altă ordine de idei, este președintele Comisiei inginerilor și tehnicienilor. În birou, pe peretele din spatele său, se găsesc două șiruri arcuite de certificate. Mai are și acasă un teanc. „Cîte certificate de invenție aveți?" „A, nu pot să vă spun cu siguranță. La început lucram singur. Apoi am lucrat în colectiv. Să știți că lucrul în colectiv este mai eficient pentru că fiecare este specialist într-un alt domeniu și ceea ce inventăm noi aici are nevoie de asistența și de gîndirea unor specialiști diferiți. Cred că îmi apare numele în peste 40 de certificate".

Intervine subinginerul **Ioan Burtilă**, responsabilul cu activitatea de invenții și inovații din întreprindere, secretarul C.I.T.-ului. El a lucrat astă vară la un caiet în care a trecut situația fiecăruia în această direcție. Deci, inginerul Dumitru Iurea a depus, singur și în colectiv, 171 de propuneri de invenții și are, pînă în prezent, 72 de certificate de inventator. Tot el a depus și 21 de propuneri de inovații și are 16 certificate de inovator. De ce a spus că are doar peste 40 de certificate? În orice caz, el este campionul. Pe locul al doilea ar veni inginerul **Mircea Aionesei** (cu 134 de propuneri de invenții și peste 34 de certificate și cu 12 propuneri de inovații și 11 certificate). Subinginerul **Liviu Cadmoiu** a venit în întreprindere prin 1983, dar a „acumulat" deja 99 de propuneri de invenții (27 de certificate) și 19 inovații (fost atîtea certificate). Acum un an au venit doi ingineri stagiari (Valentin Radu și Gornel Avanesiantul) care au și realizat un nou dispozitiv de decupare semiautomată a tablelor. Ca să nu mai lungim mult lista considerăm că este suficient să arătăm că din 400 de cadre cu studii tehnice superioare, mai mult de jumătate au cel puțin o propunere de invenție sau inovație la activ. Această realitate este tulburătoare. Îmi trec prin minte cuvintele lui Coandă despre

VASILE NEAGOE

(Continuare în pag. a II-a)

FORȚA IDEILOR NOVATOARE

EXIGENTELE NOII REVOLUȚII AGRARE

Obiective ale legumiculturii intensive

Iată că și în acest an Întreprinderea pentru Producerea și Industrializarea Legumelor și Fructelor Rîmnicu Sărat, din județul Buzău, se înscrie cu rezultate de excepție la majoritatea culturilor. Deși momentul bilanțului este încă departe, recoltele de pînă acum confirmă convingător permanenta stare de angajare. Consemnăm în primul rînd realizarea planului la conservele din legume, în care se estimează o producție suplimentară de aproape 2 000 tone. Pe primele trei trimestre prevederile la producția fizică au fost depășite cu 20 la sută, iar la producția marfă cu 13 la sută. Pregătirea cu grijă a producției horticole încă din toamnă, executarea la timp și de calitate a lucrărilor de întreținere au creat condiții pentru obținerea în acest an a rezultatelor amintite. „La mazăre, ne precizează inginerul șef Nicolae Manolache, recoltele au fost aproape duble față de nivelul planificat, iar la legume-verzături au fost depășite cu 50 la sută, cum de altfel însemnate sporuri s-au înregistrat și la tomate".

La mazăre, de exemplu, dincolo de soiul folosit, o sămînță deosebită a fost aportul lucrărilor de întreținere și mai ales recoltatului. Plantele au fost recoltate din cîmp și depozitate în baze volante, puncte în care s-a executat trierea. Datorită acestui lucru au fost evitate toate eventualele pierderi. Cu tehnologii aplicate se reține eliberatul terenului cu maximă operativitate, indiferent de perioada anului, și executarea lucrărilor de pregătire a solului, în decembrie patul germinativ prezenta deja condițiile pe care le impunea semănatul, astfel că la sfîrșitul lunii lucrarile și în laboratorie sămînță a putut fi pusă sub brazdă. Așadar, un plus de producție se datorează faptului că semănatul s-a efectuat cu cel puțin 3—5 săptămîni mai de timpuriu, cunoscînd-se foarte bine de către toți că mazărea este una dintre cele mai rezistente culturi. Concomitent cu pregătirea din toamnă a terenului s-au administrat circa 50 tone gunoi de grajd la hectar.

Tot la acest an I.P.I.L.F. Rm. Sărat scoate producții deosebite la tomate, planul fiind realizat în proporție de 150 la sută. O primă condiție care a determinat acest rezultat o constituie soiurile folosite. Este vorba de „Somesana" și „Buzău 47". Dar, dincolo de acest lucru, ne precizează inginerul Doru Diceanu, secretul constă în urmărirea permanentă a culturii, de la semănat și plantat pînă la recol-

D.I. DINCĂ

(Continuare în pag. a V-a)

Înfăptuirea neabătută a prevederilor planului, a tuturor obiectivelor dezvoltării economico-sociale – expresie elocventă a înaltei conștiințe muncitorești, a patriotismului nostru revoluționar

În ansamblul operei de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul scumpei noastre patrii, se profilează cu strălucire transformările revoluționare petrecute în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, etapă indisolubil legată de activitatea neobosită, clarvăzătoare, desfășurată cu înaltă abnegație revoluționară și fierbinte patriotism de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pornind de la aceste măreț și impresionante realizări, tezele pentru Plenara C.C. al P.C.R. — important document programatic, adevărată cartă a continuității procesului de perfecționare a activității economico-sociale — prevăd un complex de căi și modalități distincte de acțiune, măsuri importante pentru asigurarea progresului multilateral al țării în etapa actuală. Și în contextul larg al măsurilor și direcțiilor vizate, un loc important revine creșterii răspunderii, întăririi ordinii și disciplinei în muncă, în scopul realizării în cele mai bune condiții a sarcinilor asumate de fiecare om al muncii în parte, de toate colectivele muncitorești din întreaga economie. Practic: tot ce se întreprinde la un moment dat, într-un domeniu sau altul de activitate, măsurile adoptate în scopul perfecționării radicale și generale a întregii noastre societăți au permanent în atenție înfăptuirea consecventă a prevederilor planului, a programelor de dezvoltare multilaterală a patriei, de ridicare a gradului de civilizație și bunăstare materială și spirituală a poporului.

Așa cum sublinia secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Expunerea prezentată în cadrul Ședinței Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. — desfășurată la sfîrșitul lunii aprilie a.c. —, pornind de la importanța obiectivelor strategice de dezvoltare a societății noastre, de trecere, în acest cincinal, la un nou stadiu — acela de țară socialistă mediu dezvoltată —, de realizare a programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, trebuie să acționăm cu toată hotărîrea pentru a asigura înfăptuirea neabătută a planului cincinal actual care are un rol hotărîtor în ce privește dezvoltarea societății noastre pînă la sfîrșitul mileniului, realizarea unei noi calități a muncii și vieții în toate domeniile. Și, iată, ca un argument imediat, acum cînd au mai rămas puține săptămîni pînă la încheierea anului, cînd ne pregătim să începem cel de-al patrulea an al actualului cincinal, îndeplinirea în cele

NICOLAE MILITARU

(Continuare în pag. a II-a)

TEZELE PENTRU PLENARA C.C. AL P.C.R.

70 DE ANI DE LA FĂURIREA STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN
PAGINA A 3-A

să discutăm despre
TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI
PAGINA A 4-A

O sărbătoare a creativității studențești

Nu știm cum se va fi desfășurat această a XIX-a ediție a „Conferinței naționale a cercurilor științifice" în alte centre universitare. În tot cazul, în ceea ce privește secțiunea de chimie, ea a constituit atît pentru gazde (Politehnica bucureșteană), cît și pentru participanți un adevărat eveniment științific, onorat, așa cum se cuvine unei întreceri de elită, cu toată seriozitatea și dreapta cumpănire a examinatorilor. N-a fost deci deloc ușor ca din mulțimea celor 169 de lucrări prezentate în concurs (lucrări sensibil apropiate ca valoare și ținută științifică) să se aleagă cele mai bune și mai apropiate exigențelor criterii de: noutate, eficiență economică, aplicabilitate teoretică și practică etc. Refuzînd din capul locului, improvizația și subiectivismul unor aprecieri grăbite, recenta întrecere științifică studențească, organizată de Politehnica bucureșteană, nu a fost totuși lipsită de mici și scuzabile efuziuni sentimentale, cîtă vreme, alături de studenții din anii mai mici avînd dreptul să participe (excelentă inițiativă și profitabilă pentru toată lumea) absolvenții din acest an, actualmente ingineri stagiari în cele mai importante combinate chimice din țară... „Un atare concurs, ne spunea tovarășa prodecan Ana Zaharia, nu constituie doar o simplă încurajare a creativității studențești, o șansă de afirmare a celor mai dotați studenți. Cîștigurile lui constau și în crearea acelui cadru propice dialogului de specialitate, schimbului de idei și de experiență. Niciodată performanța în acest domeniu nu apare spontan sau în urma unui travaliu singular, rupt de contextul stimulativ al altor căutări similare. În plus, noi, profesorii, avem posibilitatea să urmărim evoluția elementelor de excepție, să le îndrumăm apoi în mod coresponzător. Ce poate fi mai tonic pentru un cadru didactic să constate că timpul nu le infirmă pronosticurile, că un fost olimpic internațional, cum ar fi Dorin Borza, cîștigă în noua sa postură de student concursuri profesionale, iar acum prezintă la subsecția de biotehnologie o lucrare de excepție. De asemenea, e reconfortant să constați că buna „școală de chimie" de la Baia Mare (deci un centru fără pretenții universitare în domeniu) nu se dezice nici în această ipostază studențească. Revenind la concursul propriu-zis, trebuie să remarc, pe lîngă organizarea fără cusur, ajutorul și participarea nemediată ale unor întreprinderi bucureștene: CESAROM, Mase Plastice, Fabrica de Medicamente, Miraj etc. — potențiali beneficiari ai muncii de cercetare studențească. Serioase, îndrăznețe și bine argumentate științific, lucrările s-au situat la nivelul așteptărilor. Se constată deci o creștere calitativă de la ediție la ediție. N-au lipsit, desigur, direcțiile noi de cercetare. În acest an, de pildă, s-a putut constata o preocupare sporită pentru introducerea calculatorului și a elementelor de calcul matematic în sistematizarea datelor obținute și nu întîmplător s-a organizat cu această ocazie o masă rotundă pe tema legăturii tot mai strînse dintre matematică și chimie. Apoi, studenții abordează domenii mai puțin frecvente pînă acum — protecția mediului înconjurător, spre exemplu. Acest continuu apetit al noului mi se pare a fi punctul de rezistență al creativității studențești. Altcumva, concursul în sine este departe de a fi atins perfecțiunea. Nici nu e bine să ne propunem așa ceva. Trebuie în schimb să ajungem la o formulă suficient de maleabilă ca să țină pasul cu noul, cu tendințele mondiale din chimie. S-a mai observat de asemenea că unele subsecții: au fost foarte aglomerate, iar altele (industrie alimentară) au obligat studenții să concureze practic fără o opoziție reală. Pe viitor vom cupla anumite profile. Nu le vom înșira acum pe toate. Ele au fost în număr de zece, acoperind toate zonele de interes — de la chimie și tehnologie anorganică, pînă la biotehnologie. Oricum, faptul că la concurs li s-a permis participarea și absolvenților e un lucru pozitiv și încurajator". Mult mai categoric din acest punct de vedere s-a arătat a fi asistentul universitar Mircea Teodorescu. El însuși olimpic internațional, apoi student de excepție și cîștigător al unor asemenea concursuri de creație tehnico-științifică, Mircea Teodorescu nu se sfiește să se dea pe sine de exemplu. După ce a terminat în 1984 facultatea și-a efectuat cuvenitul stagiu productiv la uzina „Danubiana". Trecînd peste cîștigurile și încercările firești stagiului, ține să remarce cît de importantă s-a dovedit în ascensiunea sa profesională contactul direct cu facultatea. Chimia presupune foarte mult experiment, condiții adecvate, dar și un entuziasm ce se cuvine a-l cultiva cu osîrdie. „Posibilitatea de a participa la concurs și după absolvire, ne spunea Iosif Roșca (actualmente

S. PREDA

(Continuare în pag. a II-a)

ȘTIINȚĂ ● TEHNICĂ ● PRODUCȚIE

Iași

Foto: V. TANASOF

CULORI PE CLAPE

Glose LA UN TÎNĂR ANOTIMP

Așezat pe o latură a încăperii, războiul de țesut seamănă cu un mare pian de sub clapele căruia curge o muzică policromă. În fața lui, ca pe un podium de concert, în mijlocul unui public nevăzut, femeia se odihnește o clipă, pentru ca apoi suveica să țîșnească iar, ca o flacără de argint printre firele de urzeală, adăugînd valului de pînză încă un mic-ron, și încă unul, pînă ce în fața privirii se naște, miraculos, o floare, un trandafir cu petalele perfect conturate. În tot acest răstimp ansamblul mașinăriei de lemn vibrează, își mișcă articulațiile, mîna țesătoarei aleargă neobosită de la o margine la alta a suprafeței textile, schimbînd culorile, controlînd fiecare fir, și minuind cu dexteritate sistemul de „bătere". O urmăresc fascinat și din straturile pasive ale memoriei mele cuvinte uitate renasc: „brigle", „iță, spată, „bătează", semne ale unui meșteșug în preajma căruia m-am aflat adesea în copilărie și pe care îl redescopăr acum, aici, în casa Mariei Spiridon din Avrigul Sibiului.

În încăperea în care mă aflu — o cameră de lucru — se simte un miros de pînză proaspăt spălată, de coloranți vegetali, de lînă și de cînepă cu firul subțire. Simțurile mele sînt captivate de acest amestec olfactiv, care indică ceva din consistența materiei care alcătuiește țesăturile. Pe pereți, pe cele cîteva mobile se află piese textile de interior sau de port popular, abia ieșite din „gura" războiului de țesut. O altă cameră, cea de oaspeți, amenajată cu grijă de gazdă, reconstituie cu veneрație interiorul de odinioară al caselor din Avrig, cu „chindeaua" (ștergare lungi, bogat ornamentate), „căpătîie de culme" (țesături ornamentale ce se puneau pe „culmea" de sub tavan),

MIRCEA FLORIN ȘANDRU

(Continuare în pag. a II-a)

STIL ŞI METODE ÎN MUNCA ORGANIZAŢIILOR U.T.C.

MOBILIZAREA EFICIENTĂ
suport al participării efective a tinerilor la iniţiativele uteciste

I.C.M.U.G. — Giurgiu — Întreprinderea pentru construcţii maşini şi utilaje grele — unitate de vîrf a industriei constructoare de maşini giurgiuvene. Deşi o intreprindere tînără (funcţionează începînd cu data de 1 decembrie 1979), I.C.M.U.G. este competitivă pe plan intern şi extern, prin diversitatea şi calitatea produselor sale, apreciate atît în ţară, cît şi peste hotare. Marea răspundere a celor ce muncesc aici este subliniată de participarea unităţii la realizarea programelor petrolier, minier, metalurgic, cu utilaje care pun în evidenţă şi determină — cu rapiditate şi maximă precizie — miraculoasele procese fizice şi chimice ce transformă materia în sensul conceput şi dirijat de om. Ceea ce trebuie subliniat de la bun început este faptul că tinereţea întreprinderii este dublată de numărul mare de uteciști angrenaţi în procesul complex al producţiei, ca strungari, frezori, lăcătuşi, sudori, rectificatori, robotori, turnători, modelori, sculeri-matriţeri, tehnicieni, ingineri, economişti. Este remarcabil faptul că din cei aproape 2 000 de oameni ai muncii, 1 356 sînt de vîrstă utecistă. Din aceasta derivă rolul deosebit de important pe care-l are la I.C.M.U.G. organizaţia U.T.C., cadru larg de manifestare a capacităţilor creatoare ale tinerilor. Nu întîmplător organizaţia U.T.C. de la I.C.M.U.G. a obţinut locul III în întrecerea utecistă de anul trecut la nivelul judeţului şi asotă anul acesta la locul I : spiritul de răspundere, de înaltă exigenţă materializat în fiecare produs al muncii caracterizează şi stilul de muncă al comitetului organizaţiei U.T.C., al întregului activ.

În dialogul nostru cu cîţiva dintre membrii biroului comitetului organizaţiei U.T.C., precum şi cu reprezentanţi ai biroului organizaţiei P.C.R. pe întreprindere, am pornit de la cîteva aserţiuni bine cunoscute de fiecare cadru de conducere al organizaţiei revoluţionare de tineret : 1. orice acţiune este eficientă în măsura în care este organizată corespunzător scopului urmărit ; 2. verigile ce trebuie urmărite în organizarea oricărei acţiuni cu caracter educativ sînt : mobilizarea, desfăşurarea, punerea în evidenţă a eficienţei imediate, popularizarea. „Experienţa ne-a demonstrat că pierzînd din vedere una din aceste verigi în organizarea acţiunilor noastre, scade considerabil eficienţa lor", mi-a mărturisit Carmen Marcu, secretara comitetului organizaţiei U.T.C. de la I.C.M.U.G. „Aspectul cel mai important în organizarea acţiunilor noastre este modul în care realizăm mobilizarea tinerilor, atît la acţiunile cu caracter statutar (adunări generale, învăţămînt politic), cît şi la cele de propagandă, cu caracter educativ, cultural-educativ sau sportiv. Nu uităm nici un moment că participarea conştientă a unui număr cît mai mare de tineri este unul din obiectivele pe care ni le propunem odată cu fiecare acţiune întreprinsă — fapt de altfel firesc — întocmirea convocatoarelor şi semnarea acestora cu 4—5 zile înainte de desfăşurarea activităţilor. În felul acesta tinerii iau cunoştinţă din timp cu tematica propusă, cu ordinea de zi, pregătindu-se astfel participarea conştientă a tuturor membrilor la dezbateri. De altfel, la sfîrşitul fiecărui curs al învăţămîntului politico-ideologic se anunţă data desfăşurării, tema şi bibliografia de studiat pentru întîlnirea viitoare. Tovarăşul Traian Cocaru, secretar adjunct cu probleme organizatorice al comitetului de partid al întreprinderii, afirma în dialogul nostru privitor la aceste probleme : „Chestiunea mobilizării tinerilor la adunările generale şi învăţămîntul politico-ideologic este urmărită cu seriozitate şi de membrii biroului organizaţiei de partid, considerînd aceasta ca un prim şi semnificativ pas în realizarea unei activităţi politice de calitate".

O mobilizare corespunzătoare necesită şi acţiunile de munca patriotică desfăşurate cu tinerii din întreprindere. Încă de la programarea acestora este propus un număr de uteciști care sînt repartizaţi pe organizaţii, în funcţie de capacitatea de cuprindere a acestora. Fiecare organizaţie participă cu un număr de tineri, ţinîndu-se seamă de păstrarea unui echilibru în numărul de participări ale fiecărui utecist la acţiuni, precum şi unele probleme de circumstanţă ce pot interveni în viaţa tinerilor. „Avem în vedere la selecţionarea tinerilor propuşi să participe la acţiunile de muncă patriotică şi faptul că mulţi dintre ei sînt navetişti. Aceştia participă mai ales la acţiunile organizate duminica, ţinînd seamă că în timpul săptămînii le-am îngreuna mult posibilităţile de transport, îmi spunea Carmen Marcu. Faptul că măsurile întreprinse de membrii comitetului organizaţiei U.T.C. privind mobilizarea tinerilor la acţiunile de muncă patriotică sînt eficiente este probat de numărul mare de obiective realizate de tinerii de la I.C.M.U.G. prin astfel de acţiuni. Enumerăm cîteva dintre obiectivele înfăptuite prin acţiuni de muncă patriotică : terenul de sport multifuncţional, terenul de fotbal, calea ferată din secţia utilaj complex, amenajarea spaţiului verde de pe principala cale de acces spre secţii că nu se neglijează mijlocul „tradiţional" de mobilizare : informarea tinerilor prin secretarii de organizaţii, prin responsabilii de resort, dar s-a constatat că aceasta, dublat de o propagandă vizuală corespunzătoare, duce la rezultate cu totul remarcabile. „La ultima noastră acţiune cultural-educativă, îmi spunea George Călinescu, „Balul fruntaşilor", sala devenise la un moment dat neîncăpătoare. Participarea tinerilor fiind foarte mare, ne-am străduit ca şi programul prezentat să fie pe măsura aşteptărilor. Această experienţă reuşită ne-a hotărît să organizăm o altă acţiune de amploare, „Carnavalul tinereţii", la care să invităm şi tineri din alte întreprinderi". Privitor la folosirea propagandei vizuale ca suport al mobilizării tinerilor la toate acţiunile organizate în cadrul organizaţiei, am avut curiozitatea să aflu ce efort suplimentar necesită realizarea acesteia. „Dificultatea constă în a nu pierde din vedere nici una din activităţile propuse, indiferent de caracterul ei. Odată cu precizările pentru desfăşurarea activităţii luăm legătură cu graficianul întreprinderii, pe care îl punem la curent cu tema şi obiectivul acţiunii. Grija noastră este ca de fiecare dată materialul de propagandă să fie afişat cu aproximativ o săptămînă înainte, în punctele cele mai circulate ale întreprinderii", îmi spunea Carmen Marcu, secretara comitetului organizaţiei U.T.C.

Să încheiem însă cu ceea ce ne-am reţinut ca o analiză pozitivă un aspect al vieţii de organizaţie privit de mulţi dintre secretarii de organizaţie U.T.C. ca marginal : acela al mobilizării tinerilor la întregul ansamblu de acţiuni desfăşurate în cadrul generos al organizaţiei revoluţionare a tinerilor. Analiza are ca suport faptul că de o mobilizare eficientă depinde participarea activă a tinerilor la întreaga viaţă de organizaţie, iar participarea largă, conştientă este unul din obiectivele fundamentale ale întregii activităţi politice. Concluziile care se impun sînt acelea că modalităţile variate, adresa precisă, caracterul concret sînt trăsături pe care trebuie să le aibă în permanenţă munca politico-educativă a organizaţiilor U.T.C.

LUMINIŢA BOŞCA

Bistriţa-Năsăud

O sărbătoare a creativităţii studenţeşti

(Urmare din pag. 1)

inginer la Combinatul Chimic Făgăraş), este extrem de stimulativă. Lucrarea cu care m-am prezentat şi a fost premiată la această ediţie reorezintă o temă mai veche. Iniţial, prins cu febra mutatului şi cu alte treburi gospodăreşti, am vrut să renunţ. Încurajările fostului meu profesor Mihai Dionisie m-au remontat. Indiferent ce se va întîmpla pe viitor, sînt sigur că nu voi ezita niciodată să revin, ori de cîte ori am ocazia, în laboratoarele facultăţii". De acum, zarurile au fost aruncate. Cei mai buni au cîştigat. Numele lor merită a fi consemnat: Cătălina Stan (Combinaţii complexe polinucleare ale cuprului), Corina Muşat (Condensări ale acetilfuranilor cu aldehide aromatice), Cătălin Lisa (Obţinere de complecşi de coordinaţie a celulozelor), Carmen Răzmeriţă şi Vassiliki Nikou (Catalizatori şi reactivi grefaţi pe suporturi polimere), Felicia Hoancă (Influenţa adaosului de bazalt pentru ceramica de construcţie), Ştefan Stoica, Alexandru Popa, Cristina Tirila, Rodica Bosinceanu şi Maria Ulman (Cercetări privind tehnologii neconvenţionale), Vasile Vaida (industrie alimentară), Carmen Racolţa (Aspecte cinetice asupra ozonizării...), Dorin Bogdan Borza (cu o interesantă cercetare fundamentală şi aplicativă în biologia moleculară). Sigur că s-au mai acordat numeroase alte premii şi menţiuni, dar forţînd o sintagmă pe cît de banală, pe atît de adevărată, cîştigători au fost în realitate toţi participanţii. Organizată la iniţiativa Uniunii Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România şi a Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului, „Conferinţa naţională a cercurilor ştiinţifice" din acest an a dovedit încă o dată ce uriaş rezervor de gîndire tehnică originală îl reprezintă creativitatea studenţească.

CULORI PE CLAPE

(Urmare din pag. 1)

„ţoalc" (cearceafuri albe), „căpătîile de pernă", „ţoale cu ochiuri" (cu care se acoperea patul în timpul zilei) ş.a., toate ţesute de Maria Spiridon, care conferă astfel demersului său o dublă semnificaţie : pe de o parte reuşeşte să menţină vii, transmiţîndu-le tinerelor generaţii, tehnicile unui străvechi meşteşug, pe de altă parte ea reconstituie şi valorifică în mod creator vechile motive, ornamentaţia ţesăturilor tradiţionale din zona Avrigului.

„Am învăţat să ţes, spune Maria Spiridon, de la bunica şi de la mama mea". Născută în 1920 şi descendentă, se pare, din familia lui Gheorghe Lazăr, meştera sibiană, celebră de-acum, a format, la rîndu-i, cîteva promoţii de tinere, cărora le-a împărtăşit, cu răbdare şi vocaţie pedagogică înnăscută, din tainele artei textilelor. În vremea copilăriei mele, îşi aminteşte dînsa, toate mamele aveau grijă să transmită fiicelor lor acest meşteşug. Fetele ieşeau la joc cu „păstura de mînă", o ţesătură bogat ornamentată pe care o puneau pe umărul feciorului cu care făceau pereche în timpul dansului. Ornamentica acestei piese forma obiectul unei adevărate competiţii, ca şi ţiile de sărbători, cusute pe ascuns, ca să nu li se imite modelul, fiecare sperînd să iasă în acea zi ţia cea mai frumoasă. Consemnînd aceste amănunte, care ţin de istoria afectivă a acestui meşteşug, Maria Spiridon — recunoscută pentru harul ei de povestitor — te introduce într-un fascinant univers al amintirii, în dreamele cărora întîlnesti Avrigul de odinioară, altul decît localitatea de astăzi, aflată într-un stadiu avansat de urbanizare, în fapt unul din viitoarele orase ale judeţului. Din fulorul de cînepă, cu firul cel mai fin, îşi aminteşte dînsa, se ţesea pînza de ii şi cămăşi ; din „năcesele" se făceau „căpătîile de culme", „căpătîele de pernă", feţele de masă din „stupă" (o calitate şi mai scăzută a fuiorului) se ţeseau „ţoale" şi „chindeaua" ; chiar şi cîlţii erau valorificaţi. Din lînă înaintasele sale ţeseau pănură pentru cioareci, „recăl", „bubouri" şi „ţoluri", adică piese de îmbrăcăminte şi de aşternut, ca şi traiste şi desagi, unele dintre ele fiind la mare cinste şi astăzi.

În ceea ce o priveşte pe Maria Spiridon, dînsa ţese „chindeaua", „chindenţe", traiste, „ţoale-n ochiuri", feţe de masă, „foi de culme", ţiuri, straie mitoase, „nerînite", carpete, perdele, serveţele mici („ţurci"). Multe din piesele pe care le-a creat au fost realizate la comanda exoresă a unor muzee etnografice, pentru a ilustra specificul acestei zone în domeniul artei populare. Folosind ornamentica tradiţională, pe care o îmbogăţeşte în mod creator, meştera din Avrig reuşeşte ţesături superbe, cu motive care se disting prin sobrietate şi bun gust, printr-o fină ştiinţă a dozajului culorilor. „Fraga", „spicul grîului", „vîrful bradului", „rotogolul", „piezişatele" şi alte motive prezente în desenele cămăşilor şi iilor, ale „păsturilor de mînă" mărturisesc despre vitalitatea formelor expresive ale unui străvechi meşteşug, care aici în această localitate transilvană se perpetuează prin dragostea şi pasiunea Mariei Spiridon şi a elevelor sale. Numeroasele premii şi distincţii care îi răsplătesc talentul şi truda sînt încununarea firească a unei activităţi puse în slujba tradiţiei, a artei şi a semenilor săi.

Forţa ideilor novatoare

(Urmare din pag. 1)

capacitatea creatoare a românilor...

„În ultimii trei ani ocupăm primul loc pe minister la concursul de invenţii şi inovaţii. Aceasta înseamnă că avem un potenţial creator deosebit. Iar acest potenţial se vede şi în alte direcţii. Spre exemplu, concursurile fulger pentru soluţionarea unei probleme". „Un fel de şedinţe de brainstorming ?". „Este ceva asemănător, dar nu este brainstorming. Astă vară s-a pus problema reducerii consumurilor de materiale rare. Noi sîntem în acest sens mari consumatori. Spre exemplu numai la comutatoarele cu came consumăm cam 115 kg pe lună. Rezultatele concursului fulger din vară au fost cu mult, cu foarte mult peste aşteptări. Consumul lunar s-a redus de la 115 kg la numai 43. Aceasta înseamnă zeci de milioane de economii pe an. Vă întrebaţi, probabil, cum s-au putut obţine toate acestea. Ei bine, s-a plecat de la intenţia de a se crea un climat de creativitate şi s-a reuşit. Vrem să menţinem ritmul. Iar formarea unui asemenea climat este o chestiune de conducere şi, deci, este o problemă în care este implicat şi Consiliul oamenilor muncii. Acesta a aprobat, cu nişte ani în urmă, premii fixe pentru propuneri şi alte premii, mai ridicate, pentru propunerile finalizate prin certificate. Aţi văzut maşina noastră de copiat electrostatic cu placă fotoconductoare. Cu ea se poate copia un text pe orice fel de suport de hîrtie. Chiar şi pe hîrtie creponată. Aşa cum aţi văzut-o acum ea se află într-a şasea variantă faţă de produsul iniţial şi are o fiabilitate remarcabilă. Nu s-ar fi ajuns aici dacă nu era climatul de care vă spuneam".

Această maşină de copiat, numită „Ziaprint", este o adevărată minune şi am rămas cîteva minute bune ţintuiţi locului în faţa ei. De ce nu o găsim în unităţile economice din ţară ? „Se găseşte, dar într-un număr mic. Stăm prost la capitolul reclamă şi publicitate".

„Tot ceea ce inventaţi şi inovaţi se aplică în producţie ?" „Nu. Creativitatea a mers mai tare decît posibilităţile de aplicare. La noi se aplică 50 la sută dintre inovaţii şi aproximativ 10 la sută dintre invenţii. Aplicarea nu depinde în totalitate de creator. Sînt mai multe elemente care frînează aplicarea. Spre exemplu, noi producem cofrete AG pentru minerit. În aceste cofrete se află instalaţii electrice care funcţionează în subteranele unde există pericol de explozie. Cînd un asemenea cofret se strică, el este înlocuit cu totul. Noi am conceput o carcasă pentru aceste cofrete care poate fi schimbată de trei sau patru ori. Deci, vă daţi seama ce economii aduce acest fel de carcasă. Dar Ministerul Minelor nu o vrea. Acesta este numai un exemplu şi v-am putea da sute. Mai este o problemă şi aceasta este deosebit de serioasă. Prin Ordinul 131/1984 care se referă la metodologia de introducere în fabricaţie a unui produs, numai elaborarea standardului tehnic al acelui produs poate să dureze între 18 şi 36 de luni. Din momentul în care produsul este gata, el nu poate să intre în fabricaţie decît numai după avizarea finală a standardului. Dar, vă întreb, ce valoare mai poate avea un produs după trei ani ? Peste doi ani, peste un an, mai găsesc o soluţie şi, în paralel, standardul este din nou depăşit înainte, în timp, cu încă trei ani. Vedeţi dar că un inventator poate să aibă o idee şi anume o idee foarte bună, dar că aplicarea ideii sale în producţie depinde de alţi factori. Cînd acestia reacţionează rapid, rezultatele se văd. Spre exemplu, în 1987, la „Electromotor" s-au pus în aplicare vreo 40 de invenţii şi inovaţii şi aceasta a redus cheltuielile materiale de producţie cu vreo 15 milioane de lei. Vă rugăm să nu rămîneţi cu impresia că facem figura clasică a inventatorului de-a pururi nemulţumit în lumea cu felul în care este considerată invenţia cu. Nu sîntem oameni cu pietrele pe căciulă, oameni de pendaţie şi stim foarte bine că sistemul economic, în desfăşurarea sa legică, nu poate absorbi decît o parte din creativitatea tehnică. Dar pentru, totuşi, ar mai trebui puţin dinamism, cevа mai multă elasticitate în gîndire şi acţiune atunci cînd este vorba de unele produse care realmente creează productivitatea muncii sau reduc cheltuielile materiale de producţie".

Am mai trecut de cîteva ori pe lîngă întreprinderea „Electrocontact" din Bocşani. O dată către Ipoteşti lui Eminescu, altă dată către Liveni lui Enescu şi de fiecare dată mi-am plecat fruntea cu deosebit respect către acest loc de unde ideile tehnice ţîşnesc cu viteza de una pe zi de munci.

Înfăptuirea neabătută a prevederilor planului

(Urmare din pag. 1)

mai bune condiţii a prevederilor anumite în baza documentaţiei de execuţie, precum şi a condiţiilor noastre de producţie, problemă esenţială care trebuie să preocupe în cel mai înalt grad organele şi organizaţiile noastre de partid şi de stat, colectivele de oameni ai muncii din fiecare întreprindere, conducătorii întreprinderilor şi centralelor, practic, pe fiecare muncitor şi specialist în parte. Aşa cum se cunoaşte, fiecare zi, fiecare ceas este pentru întreaga noastră economie un prilej de sporire a eficienţei, de creştere a calităţii, de sporire a competitivităţii produselor noastre pe pieţele externe, de folosire a noi avantaje pe plan mondial pentru, în raport cu ritmul şi cerinţele pe care fiecare le are la societatea noastră, cu necesitatea creşterii răspunderii tuturor faţă de soluţionarea problemelor ce privesc înfăptuirea întregii noastre activităţi, punerea tuturor puternic spirit revoluţionar în întreaga muncă, în gîndire, în activitatea de înfăptuire a ceea ce este vechi şi perimat, în munca de promovare a noului, a tot ceea ce se afirmă ca o necesitate a dezvoltării societăţii, atît în ce priveşte dezvoltarea forţelor de producţie cît şi a vieţii, a învăţămîntului, a culturii, a celorlalte domenii ale vieţii economico-sociale.

Aşa cum se cunoaşte, datorită dezvoltării puternice cunoscute în anii socialismului, şi mai cu seamă în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, economia românească este astăzi larg deschisă spre exterior. Produse complexe, realizate în unităţi ale industriei româneşti, sînt exportate pe toate meridianele lumii, expresie a înaltei capacităţi creatoare a poporului român, a tenacităţii cu care acesta acţionează pentru consolidarea prestigiului cîştigat, prin hărnicie şi muncă neobosită, pe arena internaţională. Iată de ce, în acest context, problema realizării exportului — dar nu numai a acestui indicator ci şi a eficienţei, a calităţii, a producţiei fizice — ca sarcină de cea mai mare importanţă a planului fiecărui colectiv muncitoresc constituie şi un motiv de înaltă mîndrie patriotică. Aceasta pentru că fiecare îşi regăseşte eforturile în capacitatea de competitivitate a valorilor realizate de economia noastră şi nu se poate ca cineva să nu gîndească — de pildă — că prin crearea unor valori de calitate superioară, prin valorificarea la maximum a cuceririlor ştiinţei şi tehnicii contemporane, prin promovarea calităţii înalte contribuim la creşterea prestigiului României în lume, la afirmarea economiei româneşti pe plan mondial.

În aceeaşi ordine de idei, porninid de la necesitatea creşterii puternice a spiritului de răspundere în faţa partidului şi a poporului, fiecare avem datoria să acţionăm energic pentru creşterea competenţei noastre, fără de care nu putem contribui, într-o măsură mereu crescîndă, cum se impune legic, la soluţionarea problemelor ce devin tot mai complexe, de la o etapă la alta, ale dezvoltării societăţii. Trebuie să milităm consecvent, considerînd aceasta ca o sarcină de primă importanţă a fiecăruia, pentru înlăturarea indiferenţei, a comodităţii şi rutinei, pentru formarea unui mod economic de gîndire la fiecare tînăr, la fiecare om al muncii. Practic, în condiţiile interdependenţelor tuturor sectoarelor de activitate, în cadrul economiei noastre, nu trebuie să ne fie nicicum indiferentă calitatea muncii şi eficienţa celor alături de care lucrăm, pentru că aprecierea modului în care munceşte un colectiv sau altul deţinde în mare măsură şi de modul în care alte colectivităţi s-au achitat de sarcinile încredinţate, pe parcursul fluxului urmat de produse, pînă la definitivarea şi livrarea lor către beneficiar.

În concluzie, indiferent de perioada pe care o străbatem fie că ne aflăm la începutul sau sfîrşit de an, în miezul unei săptămîni sau al unui cincinal, indiferent de natura muncii pe care o efectuăm, de domeniul în care activăm, fiecare la locul nostru de muncă avem înalta datorie patriotică să acţionăm cu hotărîre, cu spirit revoluţionar pentru înfăptuirea tuturor sarcinilor, a obligaţiilor asumate de colectivul pe care îl reprezentăm. Fiecare avem datoria să militäm neobosit în vederea asigurării îndeplinirii în mod exemplar a sarcinilor economice, a obiectivelor cuprinse în programele de dezvoltare a societăţii, înţelegînd prin acestea nu doar sarcinile curente şi nu doar o anume latură a problemelor ce se cer rezolvate, ci întregul proces de perfecţionare pe care îl parcurge societatea românească astăzi pentru traducerea neabătută în viaţă a orientărilor stabilite de Congresul al XIII-lea şi Conferinţa Naţională ale partidului, privind ridicarea patriei noastre pe o treaptă nouă, superioară de dezvoltare şi civilizaţie.

● PUBLICITATE PENTRU TINERET ● PUBLICITATE PENTRU TINERET ● PUBLICITATE PENTRU TINERET ●

pentru apartamentul dv.

Din multitudinea de modele vă recomandăm :

Dormitoare : ANCORA, MĂLINA, PRIMA.

Camere de zi, camere de tineret şi sufragerii (executate într-o gamă largă de modele, cu baghete sau ornamente florale) : PRIMA, AURICA, ADRIANA, PINTEA.

Bucătării (executate din materiale lavabile permiţînd o întreţinere uşoară) : FLORA, ŢĂRĂNCUŢA.

Garnituri de hol (executate în sisteme constructive ce permit extensia canapelelor).

Magazinele de specialitate ale comerţului de stat vă oferă şi piese separate de mobilier : cuiere de hol, dulăpioare pentru baie, dulăpioare pentru depozitarea încălţămintei, scaune pliante, rafturi pentru cămări.

PENTRU APARTAMENTUL DV.!

O vizită în magazinele de specialitate ale comerţului de stat vă facilitează alegerea noilor tipuri de mobilă, realizată într-o gamă variată de modele, cu o linie modernă sau stil, cu furnir de nuc, stejar, fag şi răşinoase, finisaj cu luciu sau mat. Noile tipuri de mobilă sînt dimensionate corespunzător spaţiilor din locuinţe, creînd un cadru ambiental atrăgător.

În luna NOIEMBRIE – LUNA PREPARATELOR CULINARE – cofetăriile „Florentina", „Opereta", „Tineretului" şi „Victoria" organizează pentru dv. expoziţii cu vînzare.

Părinţi şi copii ! Reţineţi : produsele prezentate de cofetăriile „Florentina", „Opereta," „Tineretului" şi „Victoria" din Bucureşti sînt delicioase şi de bună calitate

În luna NOIEMBRIE – LUNA PREPARATELOR CULINARE – o invitaţie pentru toţi bucureştenii : cofetăriile „Casata", „Diplomat", „Dunărea", „Scala" şi „Fantezia" (din Calea 13 Septembrie) vă oferă un larg sortiment de prăjituri, fursecuri, checuri, produse de patiserie şi bomboane.

Cofetăriile „Casata", „Diplomat", „Dunărea", „Scala" şi „Fantezia" oferă consumatorilor produse proaspete şi de bună calitate.

70 DE ANI DE LA FĂURIREA STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN

„Unirea este rezultatul firesc, legic, al îndelungatei dezvoltări istorice a poporului român, al luptei sale pentru dreptul de a fi liber și stăpîn în propria-i casă. Din cele mai vechi timpuri, idealurile unirii, libertății și independenței au însuflețit permanent poporul român, constituind făclia care a luminat, generație după generație, drumul spre dreptate, spre progres, spre o viață mai bună, liberă și demnă"

NICOLAE CEAUȘESCU

LA ÎNĂLȚIMEA CHEMĂRII ISTORIEI

În marea carte a istoriei naționale epopeea armatei române din vara fierbinte a anului 1917 de la „Porțile sudice ale Moldovei" se înscrie ca un moment de amplă și profundă rezonanță, ca o probă elocventă a patriotismului care a animat dintotdeauna oștirea noastră, o ilustrare vie a hotăririi neclintite a poporului român de a trăi în libertate și unitate, într-un stat unic, românesc, independent și suveran. Eroicele bătălii desfășurate de armata română în urmă cu 71 de ani la Mărășești, Mărăști și Oituz, subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu, „au dovedit încă o dată că pentru voința de fier a poporului ce-și apără dreptul la viață și libertate nu se pune hotar".

Desfășurată într-o împrejurare deosebit de complexă, în condițiile colapsului frontului rusesc, ale trecerii unei părți a conducerii de stat, chiar a unor unități de luptă ale armatei ruse la poziții de neutralitate și chiar de trădare a ideilor revoluționare, a obiectivelor pentru care luptaseră și se sacrificaseră mii și mii de soldați ruși, bătălia pentru apărarea integrității teritoriale a României a avut o importanță deosebită pentru întregul front de luptă. Înfrîngerea armatelor române ar fi deschis dușmanului calea spre Odesa, spre Ucraina, ar fi creat condiții deosebit de grele pentru întreaga desfășurare a războiului, ar fi avut consecințe dezastruoase pentru întreaga coaliție antihitleristă.

Bătălia a durat aproape 3 luni, din 6 august pînă în 3 noiembrie, timp în care trupele române, ajutate de unele unități germane și austro-ungare, au purtat lupte grele, de uzură, pentru stăvilirea și respingerea inamicului, pentru eliberarea teritoriului ocupat de dușman în vara anului 1916. Ele au fost purtate în condițiile în care, în urma colapsului frontului rusesc, trupele române au rămas singure în fața unor forțe inamice superioare, în condițiile în care, în urma trădării unor unități ruse, ale trecerii lor de partea inamicului, soldații români au fost nevoiți să respingă atacuri ale unor unități ruse, să se retragă pe poziții fără a fi atacați, să ocupe poziții părăsite de ruși, să respingă atacuri ale unor unități ruse care, în loc să ocupe pozițiile ce le fuseseră repartizate, atacau pozițiile românești, încercau să pătrundă în spatele trupelor române, să le încercuiască.

Bătălia a fost declanșată de inamic la 6 august, Mackensen lansînd în acea zi și în zilele următoare atacuri puternice împotriva trupelor române, încercînd să le despartă, să le împiedice să se sprijine reciproc, să le învăluie. Intîlnirile de la Mărăști, din 6, 7, 8, 9 și 14 august, au fost grele pe tot cuprinsul lor. Armata 1 română, condusă de generalul Eremia Grigorescu, a respins cu eroism atacurile ruse, zădărnicind în cea de-a doua zi a bătăliei încercările inamicului de a înconjura flancul drept al armatei române. Luptele au sfîrșit în victoria armatei române, care a capturat 10 000 prizonieri, 10 infanteriștii regimentul 31 „Neagoe Basarab" și 33 mitraliere.

După încă cîteva zile, mai liniștite, la 6/19 august trupele române au trecut la contraofensivă, trecînd la o amplă și hotărîtă ofensivă decisivă. De la ora 7,00 forțele române, avînd patru divizii în prima linie, au atacat în valuri, paralel cu calea ferată, vizînd ruperea dispozitivului de apărare al românilor între Mărășești și pădurea „La Răzoare" și obținerea deciziei în bătălie. Repliindu-se la sud-est și nord de Mărășești, Divizia 9 română, aflată la aripa stîngă, nu s-a mai clintit de pe aceste poziții opunînd un eroic „Nici pe aici nu se trece !".

De asemenea, printr-o eficientă organizare a focului, Divizia 10, care forma aripa dreaptă, reușea și ea să respingă asaltul inamic. Șocul cel mai puternic l-a primit însă Divizia 13. Către ora 10,30 forțele germane reușeau să pătrundă pe un front de 150 de metri spre colțul de sud al pădurii „La Răzoare", amenințînd cu învăluirea Mărășeștilor. Impresionantă pentru modul în care au înțeles ostașii români să-și apere pămîntul patriei rămîne fapta eroică a grupei de mitraliori a căpitanului Grigore Ignat, care, luptînd pînă ce a căzut inclusiv bravul ei comandant, a barat, la cota 100, timp îndelungat, înaintarea inamicului.

Sprijinită de tirul precis al artileriei Diviziei 10, Divizia 13 — la inițiativa comandantului ei — aprobată de generalul Eremia Grigorescu, a aruncat în focul încleștării ultimele rezerve. Contraatacînd surprinzător împreună cu Regimentul 39 infanterie „Petru Rareș" din Divizia 10 într-o cooperare exemplară, ele au respins spre ora 13,00 ofensiva germană.

Ziua de 6/19 august 1917 a consemnat înfrîngerea severă a inamicului, eșecul determinînd curînd, la 21 august/3 septembrie oprirea acțiunilor ofensive pe întregul front român. În acele lupte, la Muncelu, în ultima zi, avea să cadă, în fruntea plutonului pe care-l comanda, eroina care a însemnat o pilduitoare figură a devotamentului și spiritului de jertfă ale femeii române, sublocotenentul Ecaterina Teodoroiu, „Ioana d'Arc a României".

Rapoartele militare și diplomatice, presa străină au înregistrat cu majuscule incontestabilul efort românesc de la Mărășești, valoarea „mai presus de orice elogii" a ostașului român, pe care șeful Misiunii militare franceze avea să-l aprecieze la „înălțimea celor mai viteji apărători".

Luptăm pentru o cauză dreaptă

Demascînd intențiile inamicului, Comandamentul frontului român a declanșat o lovitură secundară în sectorul Mărășești, pentru a străpunge defensiva armatei din regiunea Vrancea, operație care, conjugată cu lovitura principală a trupelor germane, trebuia să conducă la nimicirea principale: grupări adverse — Armata 9 germană din cadrul Grupului de armate Mackensen.

Ziua mult așteptată sosise. După o impresionantă pregătire de artilerie de 48 de ore, în zorii zilei de 11/24 iulie, pe o ploaie torențială, trupele Armatei 2 române, în cooperare cu mari unități ale Armatei 4 ruse, au dezlănțuit atacul. „Nu uitați — se sublinia în ordinul de zi dat de generalul Alexandru Averescu, comandantul armatei — că reluăm lupta pentru cea mai dreaptă și mai sfîntă cauză și anume pentru izgonirea cotropitorilor din căminele noastre". Lovitura românilor s-a produs „ca o lovitură de trăsnet. Nu-i mai putea nimic opri" — avea să relateze corespondentul ziarului „România". La ora 6,30 dealul Mărăști era cucerit, iar satul cu același nume, situat pe o formă de relief dominantă, la ora 10,00, după lupte corp la corp, era eliberat.

Ofensiva română, care a continuat pînă la 19 iulie/1 august, a produs o adevărată criză în rîndul Comandamentului inamic de pe frontul român prin marea breșă de circa 30 km făcută la joncțiunea dintre principalele sale forțe Armata 1 austro-ungară și Armata 9 germană, fiind silit să părăsească întregul bazin al Sovejei și să se retragă pe poziții țari în Munții Vrancei, dincolo de cursul superior al Putnei.

Deși oprită ca urmare a hotăririi înaltului Comandament rus — în urma amenințării contraofensivei inamice din Bucovina —, operația ofensivă de la Mărăști „prima adevărată și deplină victorie românească", după cum o aprecia Nicolae Iorga, a condus la rezultate importante. Au fost eliberați circa 500 km² și peste 300 așezări din Țara Vrancei, victoria obținută întărind considerabil încrederea în forțele proprii reorganizate și speranțele în izbînda finală. Ca o consecință imediată, ea a determinat Înaltul Comandament al Puterilor Centrale să-și modifice substanțial planul de operații pe frontul român, preconizînd o amplă și dublă ofensivă : un atac principal cu Armata 9 germană pe direcția Mărășești—Adjud, operație ce a dat naștere „Bătăliei de la Mărășești", urmat de un alt atac cu Grupul Gerok din Armata 1 austro-ungară (împreună cu stînga Armatei 9) pe văile Oituzului și Trotușului, care a dus la „Bătălia de la Oituz". Scopul final era nimicirea rezistenței româno-ruse pe frontul din Moldova. 12 divizii și jumătate, avînd o puternică artilerie și sprijinite de aviație se aflau sub comanda renumitului „spărgător de fronturi", feldmareșalul August von Mackensen.

În dimineața zilei de 24 iulie/6 august, după o prelungită pregătire de artilerie, inclusiv cu proiectile cu gaze toxice, forțele inamice au dezlănțuit ofensiva generală în sectorul Mărășești, chiar în momentul în care marile unități ale Armatei 1 române regrupate se aflau în plin marș spre a înlocui pe cele ruse, care trebuiau să se îndrepte spre Bucovina. Atacul orientat din sud spre nord a fost dirijat cu precădere spre sectorul apărat de forțele ruse ce trebuiau să fie înlocuite. Pînă spre seară fusese străpuns un front de aproape 10 km, pe o adîncime de la 3 la 10 km.

Succesul a fost de scurtă durată. Intervenția eficientă a diviziilor 5 și 9 ale Armatei 1 române introduse de urgență în operație în sprijinul forțelor ruse va salva situația critică. În acele lupte înverșunate s-au creat pagini de legendă ostașii Regimentului 6 infanterie „Buzău" și Batalionului vînători al Regimentului 32 infanterie „Mircea", „lăncierii albe" cum erau numiți adversarii : numai în cîmpia, ca urmare a superiorității de forțe și mijloace, ei au cedat „un pas cîte un pas" frecvente, chiar permanente, un vigoros contraatac la baionetă, silindu-i să se retragă pe poziții de plecare.

Bucuria victoriei a răsunat în toată țara. Marchează acest moment și să ne amintească pentru totdeauna de cîte ori a fost nevoie pentru a apăra pămîntul patriei, Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III-a, cu panglică de culoarea drapelului, a fost conferit celei de-a doua unități a armatei române care a respins încercările inamicului de a înconjura flancul drept al armatei române, sublocotenentul Ecaterina Teodoroiu, „Ioana d'Arc a României".

Rapoartele militare și diplomatice, presa străină au înregistrat cu majuscule incontestabilul efort românesc de la Mărășești, valoarea „mai presus de orice elogii" a ostașului român, pe care șeful Misiunii militare franceze avea să-l aprecieze la „înălțimea celor mai viteji apărători".

Pilduitoare fapte de eroism

Bătălia de la Oituz a constituit episodul secundar al marii ofensive inamice. Formînd un sistem unic cu bătălia de la Mărășești, ea trebuia să permită pătrunderea prin defileul Oituzului — principala arteră de legătură între Transilvania și Moldova — pentru a se întoarce frontul de pe linia Siretului și a contribui, astfel, la înfrîngerea rezistenței românești. O primă încercare făcută în toamna lui 1916 fusese zdrobită de Divizia 15 „de fier" a generalului Eremia Grigorescu.

Concentrînd efective și mijloace de luptă numeroase, inamicul a declanșat ofensiva generală la 26 iulie/8 august, șocul loviturii principale fiind suportat de unitățile diviziilor 7 și 6 infanterie din Armata 2 română, care s-au repliat spre Tîrgu Ocna și Onești ; cucerirea ultimei localități ar fi amenințat grav întreaga defensivă a Mărășeștilor.

„Românii opun pretutindeni o rezistență foarte dîrză și cedează terenul numai pas cu pas și, adeseori se apără contraatacînd foarte puternic" — sublinia rapoartele inamice din acele zile. Pe măsura scurgerii timpului, ofensiva germano-austro-ungară și-a pierdut din vigoare, inamicul suferind grele pierderi.

Apărători entuziaști și dîrjii ai independenței și integrității teritoriale a țării noastre, ai libertății de expresie a românilor transilvăneni și a dreptului acestora de a se uni cu România, românii aflați în străinătate au desfășurat o amplă și extrem de utilă activitate politică și de propagandă, reușind să atragă atenția și simpatia unor cercuri largi din țările Antantei, pregătind, și pe această cale, larga recunoaștere internațională a justeței cauzei românești, a Unirii românilor aflați sub stăpînire străină cu frații lor din România. Unire împlinită apoteotic în acel de neștearsă aducere aminte 1 Decembrie 1918.

Intrarea României în prima conflagrație mondială a coincidat cu continuare, în condițiile specifice ale contextului internațional, a luptei poporului nostru pentru unitate și independență națională, conferind participării României la război un caracter drept, eliberator. În numele idealului național, în august 1916, țara noastră s-a alăturat Antantei, după ce primise asigurări ferme că va fi satisfăcută dorința fierbinte a întregului popor, de unificarea teritoriilor românești din Austro-Ungaria cu România. Alături de efortul militar și politic al românilor din vechiul regat s-a înscris adeziunea fraților lor aflați sub stăpînire străină, a căror acțiune de mobilizare convergea de la sprijinul financiar pînă la lupta cu arma în mîna în armata română, în formațiuni speciale de voluntari sau în gărzile naționale create în Transilvania în toamna anului 1918. „Românii transilvăneni — scria Octavian Goga — reintegrați în sentimentul lor tradițional au făcut totul pentru a sprijini războiul României. Peste o mie de tineri de-ai lor au intrat în școlile de ofițeri din regat în cei doi ani de neutralitate". În august 1916, în armata română erau deja încadrați 39 000 ostași și 1 816 ofițeri.

Guvernul român a negociat cu cel de la Petrograd permisiunea recrutării de voluntari dintre prizonierii transilvăneni și bucovineni aflați în țara vecină spre a fi organizați și integrați în armata română, misiunea generalului Constantin Coandă pe lîngă înaltul comandament rus obținînd aprobarea pentru înființarea „Corpului voluntarilor români din Rusia". Tabăra principală de formare a unităților de voluntari români se afla la Darnița, lîngă Kiev, unde apărea și publicația „România Mare". Într-un memoriu redactat de prizonierii de la Darnița, adresat guvernului român de la Iași, guvernului provizoriu al Rusiei, ca și reprezentanților diplomatici aliați aflați la Petrograd se arăta : **„Noi, corpul voluntarilor armatei române, ofițeri, subofițeri și soldați de națiune română de pe teritoriul monarhiei austro-ungare foști prizonieri de război în Rusia, cu jertfa vieții noastre sîntem gata să intrăm în luptă pentru împlinirea idealului nostru : de a uni tot poporul, tot teritoriul românesc din monarhia austro-ungară, în una și nedespărțita Românie liberă și independentă (...). Pentru acest ideal ne punem în cumpănă tot ce avem, viața și averea noastră, femeile și copiii noștri, viața și fericirea urmașilor noștri, și nu ne vom opri pînă ce nu vom învinge, ori vom pieri".**

Ca urmare a eforturilor și demersurilor făcute, la 21 iunie 1917 (st. n.) guvernul, armata și populația Basarabiei au făcut o primire entuziastă primului lot de ofițeri și soldați transilvăneni, care vor participa în curînd la bătăliile de la Mărăști și Mărășești. Pînă în ianuarie 1918 peste 8 500 de voluntari ardeleni și bucovineni au fost repatriați din Rusia și au fost înrolați în armata română.

Tot la Kiev a fost înființat „Serviciul voluntarilor de origine română din Rusia" care a trimis prin lagărele de prizonieri comisii pentru a grăbi repatrierea voluntarilor români. Un rol important în repatrierea prizonierilor români l-a avut misiunea condusă de brașoveni Voicu Nițescu și Victor Braniște, care și-a avut cartierul la Celiabinsk și apoi la Irkutk (Siberia) unde a editat „Gazeta Transilvaniei și Bucovinei".

Încă de la începutul războiului, în Franța au fost înființate, sub comandament francez, subunități de voluntari români, evidențiindu-se activitatea desfășurată de generalul Dumitru Iliescu, Cantilo și Camaldoli, unde se aflau cei mai mulți dintre ofițeri și o parte din soldați. Oaspeții transilvăneni au declarat cu entuziasm, după cum a constatat profesorul George Mironescu la Cassino, că **„nu au altă dorință decît de a merge din nou pe front, ca să lupte în rîndurile aliaților pentru triumful dreptății în lume și pentru integrarea neamului românesc".**

După raportul prezentat de George Mironescu și ca urmare a altor repetate cereri, în principal din partea „Ligii pentru unitatea politică a tuturor românilor", oficialitățile italiene au dispus ca o parte din ofițerii și gradații români prizonieri să fie concentrați la Cittaducale și, după ce vor fi instruiți în vederea organizării unei legiuni române, să fie trimiși în alte lagăre pentru a face noi recrutări de voluntari români și instruirea acestora. În iunie 1918, 1 100 ostași români au fost trimiși pe frontul nord-italian din cei 20 000 care își exprimaseră dorința fierbinte de a lupta împotriva Puterilor Centrale.

La 19 iulie 1918, din inițiativa lui Simion Mândrescu a fost constituit în capitala Italiei „Comitetul de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina", care își propunea susținerea unei intense activități de propagandă și formarea unei legiuni românești.

La 18 august 1918 guvernul României a exprimat Ministerului de Externe italian totalul acord în acțiunea de sprijinire a inițiativelor privind formarea legiunii militare românești. Constituirea „Legiunii române" a fost efectuată prin decretul guvernului italian din 15 octombrie 1918. Legiunea era compusă din trei regimente, denumite simbolic „Horea", „Cloșca" și „Crișan". Pentru faptele lor de arme vitejești, cum au fost cele din sectorul Vittorio Veneto, guvernul italian a conferit voluntarilor români numeroase decorații și ordine militare.

Meritorie a fost și acțiunea regimentelor 2 infanterie Brașov și 51 infanterie Cluj care, în octombrie 1918, au neutralizat subunitățile germane și ungare din Praga care încercau să înăbușe în sînge republica cehoslovacă recent creată. La 30 octombrie a fost constituită „Legiunea română" din Praga, care a contribuit la protecția capitalei cehoslovace.

Considerînd destrămarea monarhiei bicefale ca un fapt obiectiv, o dreptate istorică, lupta românilor transilvăneni și bucovineni a fost permanent dusă cu credința în victorie, în justețea cauzei românești. Într-un memoriu trimis guvernelor italian și francez găsim exprimat evocator idealul românesc, împlinit la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918 : **„Lupta pentru libertate a poporului român din Austro-Ungaria e un fapt, o realitate. Ea a fost și va dăinui atît timp cît vor mai trăi români cinstiți. Această luptă e rezultatul vieții însăși, a conștiinței și demnității umane. Ea nu poate fi făcută să dispară prin tratate, concesiuni ori alte forme abstracte, ci numai prin realizarea fără rezervă a libertății naționale".**

Consolidîndu-și pozițiile, împreună cu marile unități sosite în sprijin — printre care Divizia 1 cavalerie și o brigadă de grăniceri —, românii au executat o viguroasă ripostă ofensivă, care curînd s-a transformat într-o veritabilă contraofensivă generalizată pe întregul front. Pildă de dîrzenie cu care au luptat atunci ostașii noștri a fost fapta caporalului grenadier Constantin Mușat ; deși cu un braț amputat, el a solicitat să continue lupta, jertfa lui generoasă întărind voința tovarășilor de arme de a alunga pe cotropitori de pe pămîntul strămoșesc.

În ziua de 6/19 august, concomitent cu amplul asalt de la Mărășești, inamicul a atacat decisiv și la Oituz — în special pe direcția dealului Coșna. Dar și de această dată fără sorți de izbîndă. În zilele următoare, respins energic și cu forțele sensibil diminuate, el și-a recunoscut înfrîngerea nemaiîncercînd să străpungă barajul spre inima Țării libere zăvorît pentru totdeauna de ostașii Armatei 2 române, care întregeau prin rezultatele obținute eforturile desfășurate pe întregul ansamblu operativ de pe Carpați și Dunăre.

Victoriile repurtate de armata română în vara anului 1917, într-un moment de răscruce din istoria națiunii noastre, al evoluției situației din primul război mondial au avut o deosebită însemnătate ; au menținut statul independent român, au păstrat individualitatea oștirii și a Înaltului Comandament, constituind premise esențiale ale accelerării procesului legic al desăvîrșirii unificării statului național unitar român.

Voluntari pe fronturile reîntregirii naționale

reprezentant extraordinar al Marelui Cartier General român pe lîngă Marele Cartier General francez și de transilvănenii sublocotenenți D. Radoc, S. Turtureanu ș.a. „Comitetul național al românilor din Transilvania și Bucovina", în frunte cu Traian Vuia, creat după înființare a preluat misiunea organizării „corpului de voluntari".

La Congresul naționalităților oprimate care a avut loc la Roma, în aprilie 1918, delegații au insistat pe lîngă guvernul italian pentru a facilita constituirea unei legiuni române pe teritoriul Italiei. Simion C. Mândrescu, inițiator al românilor aflați pe teritoriul Italiei, a vizitat lagărele de prizonieri, mobilizînd pe românii transilvăneni și bucovineni să lupte pentru eliberarea patriei-mamă. Dînd curs solicitării lor, la 24 mai 1917, ambasada română din Roma cerea guvernului italian să permită prizonierilor transilvăneni să lupte împotriva armatelor Puterilor Centrale pe frontul din Peninsula Balcanică. Pentru început au fost vizitate prizonierii români de la Cittaducale, unde se aflau cei mai mulți dintre ofițeri și o parte din soldați. Oaspeții transilvăneni au declarat cu entuziasm, după cum a constatat profesorul George Mironescu la Cassino, că **„nu au altă dorință decît de a merge din nou pe front, ca să lupte în rîndurile aliaților pentru triumful dreptății în lume și pentru integrarea neamului românesc".**

După raportul prezentat de George Mironescu și ca urmare a altor repetate cereri, în principal din partea „Ligii pentru unitatea politică a tuturor românilor", oficialitățile italiene au dispus ca o parte din ofițerii și gradații români prizonieri să fie concentrați la Cittaducale și, după ce vor fi instruiți în vederea organizării unei legiuni române, să fie trimiși în alte lagăre pentru a face noi recrutări de voluntari români și instruirea acestora. În iunie 1918, 1 100 ostași români au fost trimiși pe frontul nord-italian din cei 20 000 care își exprimaseră dorința fierbinte de a lupta împotriva Puterilor Centrale.

La 19 iulie 1918, din inițiativa lui Simion Mândrescu a fost constituit în capitala Italiei „Comitetul de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina", care își propunea susținerea unei intense activități de propagandă și formarea unei legiuni românești.

La 18 august 1918 guvernul României a exprimat Ministerului de Externe italian totalul acord în acțiunea de sprijinire a inițiativelor privind formarea legiunii militare românești. Constituirea „Legiunii române" a fost efectuată prin decretul guvernului italian din 15 octombrie 1918. Legiunea era compusă din trei regimente, denumite simbolic „Horea", „Cloșca" și „Crișan". Pentru faptele lor de arme vitejești, cum au fost cele din sectorul Vittorio Veneto, guvernul italian a conferit voluntarilor români numeroase decorații și ordine militare.

Meritorie a fost și acțiunea regimentelor 2 infanterie Brașov și 51 infanterie Cluj care, în octombrie 1918, au neutralizat subunitățile germane și ungare din Praga care încercau să înăbușe în sînge republica cehoslovacă recent creată. La 30 octombrie a fost constituită „Legiunea română" din Praga, care a contribuit la protecția capitalei cehoslovace.

Considerînd destrămarea monarhiei bicefale ca un fapt obiectiv, o dreptate istorică, lupta românilor transilvăneni și bucovineni a fost permanent dusă cu credința în victorie, în justețea cauzei românești. Într-un memoriu trimis guvernelor italian și francez găsim exprimat evocator idealul românesc, împlinit la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918 : **„Lupta pentru libertate a poporului român din Austro-Ungaria e un fapt, o realitate. Ea a fost și va dăinui atît timp cît vor mai trăi români cinstiți. Această luptă e rezultatul vieții însăși, a conștiinței și demnității umane. Ea nu poate fi făcută să dispară prin tratate, concesiuni ori alte forme abstracte, ci numai prin realizarea fără rezervă a libertății naționale".**

Consolidîndu-și pozițiile, împreună cu marile unități sosite în sprijin — printre care Divizia 1 cavalerie și o brigadă de grăniceri —, românii au executat o viguroasă ripostă ofensivă, care curînd s-a transformat într-o veritabilă contraofensivă generalizată pe întregul front. Pildă de dîrzenie pentru spiritul de sacrificiu și dîrzenia cu care au luptat atunci ostașii noștri a fost fapta caporalului grenadier Constantin Mușat ; deși cu un braț amputat, el a solicitat să continue lupta, jertfa lui generoasă întărind voința tovarășilor de arme de a alunga pe cotropitori de pe pămîntul strămoșesc.

În ziua de 6/19 august, concomitent cu amplul asalt de la Mărășești, inamicul a atacat decisiv și la Oituz — în special pe direcția dealului Coșna. Dar și de această dată fără sorți de izbîndă. În zilele următoare, respins energic și cu forțele sensibil diminuate, el și-a recunoscut înfrîngerea nemaiîncercînd să străpungă barajul spre inima Țării libere zăvorît pentru totdeauna de ostașii Armatei 2 române, care întregeau prin rezultatele obținute eforturile desfășurate pe întregul ansamblu operativ de pe Carpați și Dunăre.

Victoriile repurtate de armata română în vara anului 1917, într-un moment de răscruce din istoria națiunii noastre, al evoluției situației din primul război mondial au avut o deosebită însemnătate ; au menținut statul independent român, au păstrat individualitatea oștirii și a Înaltului Comandament, constituind premise esențiale ale accelerării procesului legic al desăvîrșirii unificării statului național unitar român.

Opinia publică mondială, solidară cu lupta pentru unire a națiunii române

Aprigele confruntări desfășurate în timpul războiului de eliberare și reintregire națională reprezintă, peste ani, simbolul ale voinței poporului român de a trăi în libertate și unitate pe pămîntul său dintotdeauna. Biruințele românești de la Porțile Moldovei au probat convingător calitățile ostașului român, apreciat elogios de premierul britanic David Lloyd George ca fiind **„soldatul cel mai viteaz din lume cînd i se dă posibilitatea să demonstreze această vitejie".** Pentru înțelegerea idealului național era necesară însă și o informare corespunzătoare a opiniei publice din țările Antantei asupra justeței revendicărilor românești. Astfel, încă din anul 1917, a fost organizată în străinătate o propagandă în acest scop, prin conferințe, articole de presă, broșuri, manifestații publice lămurindu-se guvernele și opinia publică din Franța, Italia, Marea Britanie, Rusia, S.U.A. etc. asupra legitimității și necesității realizării idealului de unitate politico-națională al poporului român. Inițial, misiunea exponenților politici și ai vieții culturale românești în vederea înfăptuirii acestui nobil ideal a fost inițiată de fruntașii Ligii culturale și Federației unioniste, cu sprijinul populației române din străinătate. Propaganda română s-a consolidat în iunie 1918, odată cu venirea din țară, la propunerea Asociației profesorilor universitari din România, a unui grup de oameni politici, de știință și cultură în „trenul Take Ionescu" au sosit la Paris, alăturîndu-se emigranților transilvăneni, circa 200 de personalități ale vieții culturale românești, printre care B. Șt. Delavrancea, Vasile Lucaciu, Octavian Goga, N. Titulescu, I. G. Duca, Ioan Ursu, N. D. Cocea. În sprijinul cauzei naționale au fost atrași și scriitori de origine română, precum Elena Văcărescu, ca și oameni de cultură din țările Antantei.

Un eveniment de seamă, cu mare influență în pregătirea opiniei publice occidentale în vederea susținerii cauzei românești l-a constituit înființarea la Paris, în ianuarie 1918, a ziarului „La Roumanie". Prin articole purtînd semnături de prestigiu erau subliniate caracterul anacronic al Austro-Ungariei și justețea aspirațiilor românilor transilvăneni, ale celorlalte popoare asuprite din imperiul dualist. La 30 aprilie 1918, în capitala Franței, a luat ființă Comitetul național al românilor din Transilvania și Bucovina, avînd în frunte pe ingeniosul inventator și marele patriot Traian Vuia, comitet care se angaja să continue cu toate mijloacele posibile lupta pentru eliberare a românilor de sub stăpînirea austro-ungară și unirea cu România a teritoriilor românești de peste munți. Noul comitet a înființat, la 15 mai 1918, revista „La Transylvanie", din conducerea căreia făceau parte și înalte personalități ale vieții politice franceze : Paul Deschanel, Eduard Herriot, Franklin Bouillon și Albert Thomas.

Misiunea parlamentară și cea universitară română au susținut, de asemenea, în fiecare săptămînă conferințe despre România la Ecole Internationale de Hautes Etudes Sociales din capitala Franței, au întocmit memorii prin care era înfierată politica de deznaționalizare a oficialităților ungare.

Ca urmare a unei intense și fructuoase activități a fost organizat la Paris, în octombrie 1918, Consiliul național al unității române, avînd ca președinte pe Take Ionescu și ca vicepreședinți pe Vasile Lucaciu, Octavian Goga, Constantin Angelescu și Ioan Th. Florescu. Consiliul își propunea să demonstreze lumii întregi legitimitatea revendicărilor românești, să-și ducă lupta într-o strînsă legătură cu celelalte popoare oprimate din Imperiul austro-ungar și să organizeze o legiune formată din prizonieri de origine română din armata austro-ungară, aflați în țările Antantei.

Consiliul național, recunoscut de puterile aliate ca reprezentant al intereselor românești, a desfășurat o extrem de utilă activitate pe lîngă parlamentele și guvernele occidentale, respingînd ideea reacționară a creării unei federații a popoarelor în cadrul Imperiului austro-ungar, cerînd recunoașterea dreptului de autodeterminare al națiunilor pînă la despărțirea lor din perimatul imperiu, refuzînd să recunoască autoritatea parlamentului ungar. Consiliul național al unității române a avut un rol de frunte în organizarea Conferinței de la Geneva a naționalităților asuprite din Austro-Ungaria, la 29 octombrie 1918, la care s-a afirmat solemn voința de nezdruncinat a acestora de a-și cîștiga independența și unitatea națională.

La Roma a avut loc (8—10 aprilie 1918) Congresul naționalităților oprimate din monarhia austro-ungară, prin care acestea și-au exprimat solidaritatea în lupta pentru îndeplinirea idealului național și au votat o moțiune cerînd recunoașterea dreptului fiecărei națiuni de a se constitui în stat național independent sau de a se uni cu statul său național, dacă acesta există.

La 18 iunie 1918 a fost creat în Italia Comitetul pentru unitatea română, avînd ca principală atribuție gruparea și organizarea tuturor inițiativelor care-și propuneau emanciparea și unitatea românilor din monarhia austro-ungară, **„de a face să se înmănunchieze într-un singur cadru organizarea generală a mișcării pentru unitate națională a românilor".** Din inițiativa lui Simion Mândrescu, la 19 iulie 1918, s-a format la Roma Comitetul de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina, care își propunea în principal desfășurarea unei activități de propagandă și formarea unei legiuni românești care să lupte cu arma în mînă împotriva armatelor austro-ungare, pentru eliberarea românilor din monarhia bicefală. Comitetul a fost recunoscut oficial de guvernul italian.

Un impunător miting popular a fost organizat în Forul lui Traian în favoarea cauzei românești la 25 august 1918. În fața delegaților din 20 de orașe italiene au vorbit primarul Romei, secretarul de stat Ruffini, și profesorul Simion Mândrescu, subliniind solidaritatea italo-română și lupta comună pentru desăvîrșirea unității naționale a ambelor popoare. Comitetul de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina a primit un puternic sprijin și din partea comitetelor „Pro Romania" și „Pro romeni" create în marile orașe italiene în primăvara și vara anului 1918.

La solicitarea lui Allan Leeper, secretarul primului ministru britanic Lloyd George, George Moroianu, care lucra la Ministerul de Externe britanic în probleme românești, a alcătuit un memoriu prezentînd cu multe amănunte participarea la primul război mondial a României. Erau subliniate presiunile exercitate de puterile beligerante pentru a determina intrarea în conflagrație a țării noastre, consecințele majore ale acestui act istoric (într-o mare măsură victoriile Antantei de la Verdun, Șarso și Monastir), situația dramatică a populației refugiate în Moldova, marile victorii de la Porțile Moldovei, aportul major al românilor din Austro-Ungaria la lupta împotriva Puterilor Centrale. Oficialitățile britanice au apreciat că memoriul cuprindea **„o serie de informații noi și interesante"**, fiind obiectiv și onest.

O seamă de articole publicate în presa engleză de oameni de cultură români și englezi și vizita din august 1918 a lui Take Ionescu și Nicolae Filipescu în Marea Britanie au contribuit la sporirea interesului cercurilor politice și al opiniei publice britanice pentru România.

Propaganda în Rusia pentru susținerea intereselor naționale ale poporului nostru a avut un puternic sprijin în publicațiile românești : „L'Entente", „România Mare", „Foaia voluntarilor români din Austro-Ungaria", „Deșteptarea", „Vestitorul" „Ardealul", „Transilvania", „România nouă". Guvernul român, printr-o energică activitate diplomatică, a reușit să obțină permisiunea de a recruta voluntari dintre românii din armata austro-ungară prizonieri în Rusia, parte din ei, integrați în armata română, luptînd pe frontul din Moldova.

În mai 1917, o misiune în frunte cu Vasile Lucaciu și Vasile Stoica, refugiați politici transilvăneni în România, a fost trimisă de guvernul de la Iași în S.U.A. cu scopul de a încunoștința opinia publică americană asupra dreptății cauzei românești și a marilor sacrificii făcute de poporul nostru în cursul războiului. Emigranții transilvăneni, sprijiniți de misiunea diplomatică română, condusă de dr. C. Angelescu, au organizat acțiuni importante în marile centre americane în favoarea cauzei naționale române. În același scop, o acțiune susținută au desfășurat-o oamenii de știință și cultură români aflați în S.U.A., precum Paul P. Negulescu, dr. Nicolae Lupu, G. Orghidan, O. Spirescu, G. Stănculescu, actrița Agatha Birsescu. Pentru o mai bună organizare a acestor activități a fost înființată Liga națională română din S.U.A., sub conducerea lui Vasile Stoica, și un Comitet național român, sub președinția lui E. Lucaciu. Adunări populare de solidaritate cu cauza poporului român au fost organizate la Cleveland, Trenton, Detroit, Chicago, Indianapolis și alte orașe, în sprijinul unirii românilor din Transilvania cu România, fiind cîștigate cotidiane de mare tiraj precum „Washington Post" și „New York Times". Un nou succes al organizării propagandei românești a fost fuziunea „Ligii naționale române" cu „Comitetul național român" formîndu-se „Comitetul național al ligii naționale române" din America, cu denumirea restrînsă de „Liga națională română" (13 septembrie 1918), avînd președinte pe Vasile Stoica. Liga a editat mii de broșuri, a efectuat demersuri pe lîngă guvernul american, a organizat conferințe, mitinguri și întruniri publice ; au fost tipărite ziarele „Libertatea", „Foaia interesantă" și revista „Roumania", hărți etnografice ale Transilvaniei și României ș.a.

Pagină realizată de DUMITRU PREDA și MIRCEA SOREANU

Orele înalte ale istoriei

O carte deschisă spre cunoaşterea de sine

O construcţie ridicîndu-se zveltă spre cer, în ciuda masivităţii zidurilor. Are două etaje (a cărora comunicaţie este realizată de scări de lemn întortocheate), un acoperiş ascuţit — de aici poate şi aerul ei avîntat —, şi o faţadă simplă, ce parcă-ţi aminteşte de prispa unei case bătrîneşti. Este cea mai veche clădire a Blajului (castel medieval din 1535), monument istoric şi de arhitectură care adăposteşte azi muzeul oraşenesc. Aici, unde fiecare piatră îţi vorbeşte despre un trecut glorios al neamului, am discutat cu directorul acestei instituţii, Cornel Taia-Baltă, redescoperind tradiţiile Blajului în istoria culturii româneşti înfăţişată în sălile muzeului, rolul lui în formarea şi educarea copiilor, a tinerilor în spiritul patriotismului revoluţionar.

— Ce ne puteţi spune despre Muzeul de istorie din Blaj?

— O idee ce conturează clar în urma cunoaşterii celor trei secţii principale (de arheologie, secţia feudală, secţia modernă şi contemporană), în care exponatele sînt astfel prezentate încît este demonstrată neîntrerupta continuitate şi unitate a poporului român, acordîndu-se o atenţie deosebită mărturiilor privind viaţa românilor în spaţiul carpato-dunărean şi caracterul latin al limbii române. Este unul dintre cele mai vechi muzee ale românilor din Transilvania, care începe să funcţioneze prin anul 1851, pe lîngă liceul din Blaj. Din 1854 pînă în 1874, cînd directorul acestei şcoli este Timotei Cipariu, muzeul se îmbogăţeşte cu piese cu caracter istoric, indeosebi de origine romană — monede, piese de lapidariu (table cerate romane, altare votive, monumente funerare), documente medievale, piese de artă medievală, cărţi vechi româneşti. În 1964 este strămutat în această clădire, iar din 1973, cu ocazia aniversării a 125 de ani de la revoluţia din 1848, este reorganizat aşa cum îl vedeţi astăzi.

— În muzeu am văzut prezentată istoria patriei din cele mai vechi timpuri pînă în prezent şi evidenţiat rolul Blajului în istoria Transilvaniei şi a României.

— La etajul întîi sînt trei săli în care găsim mărturii arheologice din neolitic, epoca bronzului şi a fierului, descoperite în diferite puncte din apropierea localităţii, obiecte folosite de populaţia autohtonă tracică, precum şi dovezi ale vieţuirii dacilor (descoperite pe Dealul Hula), şi ale civilizaţiei daco-romane, dintre care menţionăm altarul funerar dedicat lui Jupiter Optimus Maximus, descoperit în aşezarea romană de la Băia. La etajul al II-lea, în cele patru săli, existenţa Blajului o marcăm cronologic prin exponatele ce vorbesc despre atestarea acestuia (documentul de la 1271) de viaţa socială, culturală şi politică: vechea tipărniţă de lemn presa anexă, matriţele de lemn, xilografiile, unele dintre primele ediţii ale operelor reprezentanţilor „Şcolii Ardelene", sînt expuse tablourile elevilor Blajului, cei care au dat renumele acestui oraş, de la Samuil Micu, pînă la Ion Agârbiceanu şi Iuliu Haţieganu, alături de personalităţi care au vizitat Blajul, fiind martori ale măreţelor evenimente istorice.

— Blajul este el însuşi martor al marilor prefaceri în timp...

— Tocmai acest lucru am vrut să-l punem în evidenţă şi mai pregnant în sălile muzeului prin exponate ce vorbesc despre: marea răscoală a lui Horea, Cloşca şi Crişan, revoluţiile de la 1821 şi 1848, lănci ale luptătorilor iobagi, armele unui tribun al lui Avram Iancu, Vasile Moldovan (sabia, lancea şi puşca cu cremene), exponate legate de prezenta lui Mihai Viteazul în Transilvania, Unirea Principatelor de la 1859, Adunarea Naţională de la Alba Iulia din 1918, cu accent pe rolul şi contribuţia intelectualităţii blăjene, prin fotografii şi fotocopii, prin publicaţii de prestigiu, ziare şi reviste blăjene. Este prezent momentul mişcării memorandiste, crearea Partidului Naţional Român (1881), crearea partidului politic al clasei muncitoare (1893), un loc deosebit prin documente foto (copia declaraţiei Adunării Naţionale de la Alba Iulia, fotografia cu membrii guvernului provizoriu al Transilvaniei) revenind evenimentelor de la 1 Decembrie 1918. Sînt apoi ilustrate aspecte ale deveniri istorice după acest act măreţ: constituirea P.C.R. — 8 Mai 1921, actul revoluţionar de la 23 August 1944, României de azi, activităţii desfăşurate în oraşul de la confluenţa Tîrnavelor îi este destinat un loc aparte, din care menţionăm fotomontajele cu aspecte ale adunării de pe Cîmpia Libertăţii din 1973, organizată cu ocazia împlinirii a 125 de ani de la marile evenimente din 1848, festivitate la care a fost prezent conducătorul iubit al partidului nostru şi al întregii naţiuni, cititorul României moderne, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

— Muzeul este o carte deschisă prin tot ceea ce oferă spre cunoaştere. Cum este realizată educarea tinerilor, copiilor, cetăţenilor în general?

— Activitatea noastră se axează pe acţiuni în cadrul muzeului (acesta fiind vizitat anual de circa 11 000 de oameni de diferite vîrste şi profesii), dar şi pe cele în colaborare cu organizaţiile de pionieri, U.T.C., de partid, sindicat şi femei, în şcoli sau instituţii, organizîndu-se expoziţii temporare, simpozioane, mese rotunde, expuneri, concursuri „Cine ştie răspunde", acţiuni a căror problematică vizează educaţia patriotică, revoluţionară a maselor.

— Anul acesta se împlinesc 70 de ani de la făurirea statului naţional unitar român. Cum se reflectă evenimentul în acţiunile întreprinse?

— În primul rînd am organizat sălile de aşa natură încît ele vorbesc ilustrativ despre acest măreţ act. Apoi sînt o serie de acţiuni de genul celor amintite şi în cadrele respective, care au ca tematică specifică momentul acesta, însemnătatea lui pentru viitorul naţiunii: „Contribuţia Blajului la înfăptuirea Marii Uniri", „Ideea de unitate naţională în presa blăjeană", „Problematica unităţii şi continuităţii în opera istorică a corifeilor Şcolii Ardelene", „Însemnătatea Unirii Principatelor Române", „Istoricul act al Unirii celei mari", „De la Marea Unire la marile cîştiguri ale Epocii Nicolae Ceauşescu", „Epoca Nicolae Ceauşescu — epoca măreţelor împliniri". De asemenea, am organizat întîlniri cu martori şi participanţi la evenimentele de atunci, discuţiile fiind foarte vii, interesante, întrucît nu există familie blăjeană sau a celor veniţi din împrejurimi, în care să nu se păstreze o amintire legată de cele petrecute atunci şi mai tîrziu. Cu atît mai mult tinerii se interesează de istoria neamului, cu cît sînt educaţi să o simtă cu sufletul şi mintea să o considere ca făcînd parte din propria lor existenţă.

RODICA POP

Semnificaţia unui gest

CÎND LIPSESC CEI ŞASE ANI DE-ACASĂ

„O pîine, vă rog!". Şi vorbele sînt însoţite de gestul civilizat al depunerii pe tejghea a unei monede de cinci lei. În contrast cu cererea politicoasă a cumpărătoarei în vîrstă, „replica" lucrătoarei comerciale e firească vijelioasă: pîinea zboară descriind un arc periculos pînă la a-şi părăsi cadrul mesei! Vînzătoarea nu se uită să vadă dacă a fost sau nu oprită din traiectoria neaşteptată şi trînteşte alături două chifle. Bătrîna, ce i-ar fi putut fi mamă sau bunică, intervine cu voce stinsă: „Dacă se poate, aş prefera să primesc restul!". Dară ar fi tras cu o armă la urechea tinerei (al cărei halat, între noi fie spus, suferea de prea îndelungata lipsă a contactului cu apa şi săpunul, atît încît reverele şi cutele acestuia nu-ţi permit să-l descifrezi numele pe eşalon) şi reacţia provocată de vorbele aproape şoptite nu ar fi fost mai puternică! Faţa tinerei se-nroşeşte, privirile străbunei ca două tăişuri de sub sprîncenele adunate ameninţător, buzele se botesc şi vorbele scapă cu ună parcă: „Nu te-oi înbogăţi", mată, c-un leu şi Aruncă nemulţumită cele două chifle înapoi, în naveta de pe masă, şi trîntoşte prozaica monedă cumpărătoarei, care îndrăzneşte, totuşi să justifice: „Dar e dreptul meu să cer restul! Îmi ajunge o pîine. Ce să fac cu chiflele? Să le arunc, dacă se usucă?".

Scena, a cărei martoră am fost, se petrecea într-una din zilele trecute la centrul de desfacere a pîinii din Piaţa agroalimentară Moghioroş a cartierului bucureştean Drumul Taberei. Stim cu toţii că „şcoala comercială", pe lîngă toate celelalte cunoştinţe pe care le predă, are ca problematică aparte instruirea elevilor săi în vederea unui comportament civilizat în raport cu toţi cumpărătorii şi că, indiferent de propria dispoziţie, zîmbetul, răspunsul politicos trebuie să însoţească prezentarea mărfii. Este adevărat, locul intimidării este vad comercial deosebit de frecventat. Este nevoie de rapiditate, de o mare precizie a gesturilor pentru a evita aglomerarea cumpărătorilor. Probabil şi acest lucru a făcut ca aici, la acest centru, să fie încadrate tinere. Dar, ne exprimăm noi nedumerirea, diferenţa dintre rapiditatea presupusă şi obrăznicia fiu-e exagerat cuvîntul îi arătă unui cetăţean care cerea, pe drept, un rest (chiar dacă este vorba de „numai" un leu!) este foarte mare. De cînd poate „scoate din sărite" o cerere îndreptăţită a unui cumpărător? O atitudine necuviincioasă, o eventuală întrebare politicoasă (fiecum de altfel este normal!) şi ar fi fost evitată tristă constatare că cele învăţate în şcoală trebuie — totuşi — însoţite şi de educaţia celor „şase ani de-acasă". (F. Mardale).

O POVESTE CARE AR FI BINE SĂ NU FIE ADEVĂRATĂ

A fost odată un împărat care avea o fată de măritat. A dat el şfară peste mări şi ţări, din gura vornicelor curgea lapte şi miere lăudînd calităţile fetei, aşa că pretendenţi s-au ivit în scurt timp cu duiumul. Fata însă, citise dinainte povestea şi cunostea că singurul ales al inimii e trebuia să fie Făt-Frumos. Şi iată că într-o zi cu soare i se împlineşte dorinţa... În palatul tatălui calcă ţanţoş un tînăr chipeş.

— Cine eşti?, întreabă împăratul cu vocea aspră (pasămite se cam plictisise şi el de atîtia petitori).

— Sînt Făt-Frumos. Am venit să mi-o dai pe Ileana (nu, nu despre maşina de cusut este vorba, împăratul nici nu avea aşa ceva în dotarea castelului, pentru simplul motiv că încă nu se inventase, ci despre Ileana, fata lui).

— Zici că eşti Făt-Frumos, dar, vorba este, ai acte? Ai adeverinţă că eşti cine spui că eşti? (Abare aşadar piedica în calea fericirii celor doi, fără de care nu ar exista povestea). De acum încep peripeţiile tînărului îndrăgostit. Dorul de Ileana îl mînă la o cetate aflată pe un vîrf de munte. Umblă pe culoarele întunecate, întreabă pe la diferite uşi în spatele cărora se aflau tot felul de zmei şi găsească, în sfîrşit, chilia în care se aflau două zgripţuroaice. Una dintre ele (pe semne Muma Pădurii), cu părul vopsit roşu aprins, lasă jos pila de unghii şi-l priveşte fără un cuvînt. Cea de-a doua, Ajutor de Muma Pădurii, nu-l bagă nicidecum în seamă.

— Aş dori o adeverinţă, îndrăzneşte timid tînărul.

Cele două izbucnesc într-un ris care ar face să-ţi îngheţe sîngele în vine pînă şi unui gropar. După care Muma Pădurii strigă: „Ce faci, mă, aicea scandal. De ce tipi, ai?"

Făt-Frumos ţăminte ului. Pleacă năucit, căutîndu-şi dreptatea la mai marii cetăţii. Zmeul Zmeilor, care nu era aşa de rău cum îl arată povestea, îi dă adeverinţa, aflînd de trista poveste de dragoste pe cale să se destrame pentru o biată hîrtie. Porneşte fericit la Ileana lui cu care s-a şi însurat între timp, nemaiţinînd seamă de faptul că cele două zgripţuroaice i-au reclamat peste tot că a venit la ele în chilie şi s-a purtat ca un mitocan, le-a ameninţat cu paloşul etc. Şi-am încălecat pe o şa, şi v-am spus povestea aşa, iar dacă nu mă credeţi încercaţi pe propria piele să obţineţi o adeverinţă că sînteţi ceea ce sînteţi. (S.O.B.).

ÎNTREBĂRI ÎN AŞTEPTAREA RĂSPUNSULUI

La „306" veselia a ţinut o oră, două, trei. Bătea de miezul nopţii şi „Cenuşăreasa" era repovestită, pe note, a mia oară — din ce în ce mai tare, ca s-o înveţe tot omul care se odihnea la hotel! Cîntecelul era însă bruiat de tropăiturile ce încercau să armonizeze un ritm... pitoresc, cu o foarte apăsată sîrbă. Tîrşitul unor mobile pe podea şi bubuitul uşilor erau duici copilării, plăcute sunete muzicale pe fondul cărora am fi putut, cît de cît, să dormim cu căşti de protecţie la urechi! Am reacţionat noi, cei ce ne aflam sub chiar podeaua ce se transformase în ring de dans, ca nişte oameni normali, aflaţi în deplasare, cazaţi la Hotelul tineretului din Botoşani: am rugat frumos să se facă o ţîră de linişte. Fapt ce s-a adus la îndeplinire numai după intervenţia recepţionerei. Cei trei s-au conformat imperativelor privind găsirea pentru ei (Radu Paşca, Mircea Ardeleanu, Ion Dacea) a unui alt loc de petrecere a acelei nopţi suficient de generoasă cît să nu-ţi ardă să-ţi iei valiza şi să încerci un alt hotel. Trei chestiuni, vorba lui Moromete, rezultă din acest aparent neînsemnat gest: una ar fi aceea a modului în care înţeleg unii să se comporte într-un hotel (oameni tineri într-un hotel al tineretului!), a doua ar fi aceea a modului în care cei din jur ştiu să reacţioneze la actele de agresiune şi de lipsă de bun simţ (cu cîteva ceasuri mai înainte am asistat la o altă scenă de violenţă verbală între doi oameni pe care întîmplarea îi făcuse vecini de cameră şi, iarăşi, nimeni nu catadixise să ia atitudine); a treia ar fi a modului în care factorii de răspundere acţionează, trebuie să acţioneze, într-un lăcaş care şi educă, nu numai asigură, contra cost, un loc de dormit. Ce vrem să zicem cu asta? Vrem să spunem, pentru cei ce nu ştiu, că la parterul hotelului se află sediul Comitetului municipal Botoşani al U.T.C. şi că la etajul întîi se află sediul Comitetului judeţean Botoşani al U.T.C. Şi că activiştii ce se aflau de permanenţă în acea seară ar fi trebuit să se sesizeze primii asupra zgomotelor şi să ia măsuri în consecinţă. (În acea seară, şi ori de cîte ori este nevoie, nu-i aşa?!) Că n-au făcut, am văzut. De ce? E-o întrebare cu multe răspunsuri care ar putea suna şi drept invocare de motive şi de scuze. Rămînînd în perimetrul gestului, să tragem concluzia că atitudinea nu-i întîmplare? Înclinăm să răspundem noi. Pozitiv. (S. Constantin).

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERE ŢE, EDUCAŢIE, RĂSPUNDERI

tinereţe educaţie răspunderi

Principalul educator — munca

Omul cu firea, cu caracterul lui îţi se dezvăluie dintr-o dată sau mai încet, după cum îi este felul. Unora nu le place să li se facă „publicitate": „Am muncit, muncesc pentru că altfel nici nu aş concepe existenţa mea. Nu consider că ceea ce am făcut sau fac sînt lucruri de excepţie", spun ei. Un astfel de om este şi interlocutorul nostru, inginerul Ion Voinea, directorul Întreprinderii de Maşini-Unelte pentru Presare-Forjare din Tg. Jiu. Mai plastic, acesta ne spunea înainte de a afla mai multe amănunte despre el şi munca sa: „De la zece ani am învăţat să-mi cîştig pita, chiar dacă aveam posibilităţi în familie". Îi plăcea încă de atunci, micului gorjean, să facă lucrurile cu seriozitate. O demonstrează evoluţia sa. După şcoala profesională s-a încadrat ca ajutor de precizie la Uzina Sadu, acolo unde lucra şi tatăl-său, ca şofer. Şi-a dat seama că meseria este interesantă şi frumoasă, dar ca să reuşească să realizeze şi mai mult, era necesară şi mai multă carte. Urmează cursurile serale ale liceului la Sadu şi, ambiţios, dă admitere la Facultatea Tehnologia Construcţiilor de Maşini Bucureşti, cursurile de zi. Repartiţia o primeşte după absolvirea facultăţii, la „Electroputere" — Craiova, de unde pleacă după patru ani. De ce? „Gorjul era un judeţ care avea nevoie de specialişti, îmi spuneam. Sînt gorjean, m-am pregătit, sînt inginer. Oare n-ar fi mai nimerit să merg acolo să pun umărul, că doar şă muncesc îmi place? Şi iată-mă, vin inginer la industria locală EL-GOMET-Tg. Jiu. Se chema că eşti în stare!" Au trecut 12 ani. Am fost sau nu în stare să muncesc bine, încercaţi să constataţi dumneavoastră".

Este adevărat: se împlinesc 12 ani de cînd inginerul Voinea a bătut primul ţăruş şi 10 ani de la punerea în funcţiune a primei capacităţi în unitatea care o conduce. Nu era o treabă uşoară, dar s-a angajat cu toată fiinţa sa ca să lase ceva bun din tot ceea ce făcea. Ceasurile de veghe în care despica firul în patru, nu le petrecea numai la întreprindere, ci şi acasă, unde un sprijin deosebit l-a avut în soţia sa, inginer constructor.

Începuturile... Era vorba de o unitate nouă. În municipiul Tg. Jiu şi în judeţ nu exista experienţă în domeniul acesta. Primul gînd: construirea unui grup şcolar (şcoală profesională, liceu industrial, şcoală de ajutori de maiştri şi şcoală de maiştri care să asigure forţa de muncă calificată) se realizează în 1979, la doi ani de la începerea construcţiei. În 1978 erau în întreprindere 188 de muncitori şi cîţiva specialişti; azi, peste 2 100 oameni ai muncii, din care 70 la sută sînt tineri sub 30 de ani. „În prima lună a lui '76 am fost singur, îşi aminteşte inginerul Voinea. Faptul că lucrasem în zonă (la Sadu şi Tg. Jiu) m-a ajutat: oamenii mă cunoşteau. Şi astfel am reuşit să alcătuiesc un nucleu de oameni cu experienţă în posturile cheie, să spun nu unor intervenţii, unora care credeau că aici, fiind un început, pot că găsească o muncă mai lejeră. M-au ajutat şi cei din conducerea Centralei, a municipiului şi judeţului, pentru că aveam nevoie de oameni bine pregătiţi profesional atunci cînd vor fi puse capacităţile în funcţiune. Prin muncă, noi, oamenii, impunem firma întreprinderii, marca ei, faţă de cunoscutele produsele.

A doua lună am fost 6 oameni, apoi 12, apoi 20... un microcolectiv tehnic, circa 30 de persoane, care am gîndit la ce vom realiza, cu ce şi cu cine. Aşa am ajuns la concluzii de îmbunătăţire a bazei tehnico-materiale a unităţii, însuşite de proiectant. Nu am stat pasiv, aşteptînd să termine proiectantul viitoarele noastre locuri de muncă. În acelaşi timp ne-am gîndit că nu strică să creăm şi o filială a ICSIT — Titan Bucureşti, pentru proiectarea maşinilor unelte la Tg. Jiu. Vă spuneam că oamenii noştri nu mai lucraseră într-o unitate de profil, ei au fost formaţi aici. Colectivul de oameni ai muncii a abordat cu mult curaj şi realizarea unor produse de complexitate tehnică, maşini unelte de presare forjare, linii tehnologice cu grad mare de automatizare, cum sînt cele de fabricat uşa şi dulapul pentru trei tipuri de frigidere, realizate (şi deja expediate) pentru export. De aceea, anul acesta, sarcina de a realiza 49 la sută producţie nouă faţă de anul trecut înseamnă complexe, maşini unelte noi, cu instalaţii hidraulice complexe, comandate cu automate programabile etc. Ne-a plăcut nepregătiţi, ne mobilizează şi mai mult pentru a ne dovedi valoarea prin profesionalism".

Ce semnificaţii are munca pentru un specialist care, aşa cum ne mărturisea, îşi pregătea pentru mîine să facă ceva mai greu decît a făcut azi? Şi aceste pot spune că am avut o continuitate firească: prototipurile mele au gravitat în jurul construcţiilor de maşini. La acest am şi făcut această facultate, nu am avut în gînd ca scop de „salt". Se cere să avem o calificare, să ne pregătim şi am făcut-o. Perioada cînd am fost muncitor a fost foarte frumoasă şi cu învăţăminte pentru mine. Atunci îi judecam pe cei de pe funcţiile de răspundere acum probabil sînt eu le fel judecat. Acest lucru m-a făcut să rămîn aproape de oameni şi nu să mă simt undeva în afara problemelor colectivului. Munca, pentru mine, a fost rodul firesc al educaţiei părinteşti, o coordonată esenţială a formării şi educării mele în mijlocul muncitorilor de la Sadu. Azi, faţă de toţi anii care au trecut, am sentimentul că m-am străduit, dar nu cred că am împlinit tot ceea ce am vrut. Se puteau, cred, face multe lucruri şi mai bine. Există forumuri care discern asupra rezultatelor muncii şi cîntăresc valoarea lor. Noi sîntem însă datori să aducem mereu corecţiile de rigoare de propriei activităţi, printr-o autoanaliză severă a tot ceea ce facem".

FLORENŢA MARDALE

A face mîine ceva mai greu decît ai făcut azi

Bine că nu-i la mine la poartă!

Bulevardul Dunării din comuna Voluntari (un bulevard cam ciudat, ca să zicem aşa, desfundat şi plin de gropi) se intersecta pînă mai acum cîţiva ani cu străzile Neajlov şi Buzău. Între timp, aici una din străzile mai sus pomenite nu şi-a modificat traseul, dar ampla lor intersecţie s-a transformat într-un maidan pe care zac tone de gunoi. Aşa încît bulevardul Dunării se termină acum într-un morman de resturi urît mirositoare, aşezate sub nasul cetăţenilor (în plin centru al comunei, pe locul unde chiar s-a preconizat să se aşeze noul centru!) şi un adevărat focar de infecţie pentru copiii de la Şcoala generală nr. 43, vecină cu acest nedorit punct de confluenţă a unor stări de lucruri ce se perpetuează de ani şi ani de zile. Cum s-a ajuns la această stare şi cum rezistă ea de atîta vreme? — iată întrebări cărora le găseşti uşor răspunsurile pentru că toată lumea ştie... povestea gunoaielor din Voluntari.

CE SPUN CETĂŢENII?

Cetăţenii ne spun exact ceea ce vedem şi noi: că de ani şi ani, aici, pe acest loc se depozitează gunoaie. Cine le depozitează? „Păi, cum cine? Păi, cetăţenii, toţi", zice Gheorghe Iancu din strada Neajlov nr. 47. Aşadar, toţi cetăţenii încălcînd norme şi legi în vigoare, şi încălcînd în primul rînd o lege a bunului simţ, un bun simţ elementar, îşi fac viaţa insuportabilă. Desigur, cei din apropierea acestei intersecţii deveniţi maidan sînt cei mai afectaţi. „Vara, zice Gh. Iancu, nici nu pot să deschid ferestrele de la bucătărie. Miroase rău de tot. Acum, mai îngheaţă, mai dă zăpada, da' dac-aţi fi venit astă-vară ăra rău, tare de tot". Dar şi ceilalţi cetăţeni sînt direct lezaţi. Să fim bine înţeleşi: nu ne referim la aspectul estetic al sus-menţionatului maidan, ci atragem atenţia că el este o sursă de infecţii, aşezată la mai puţin de 20—30 m de o şcoală! De ce aruncă cetăţenii resturile menajere (şi nu numai) aici? Pentru că Întreprinderea de Salubritate Bucureşti nu a ajuns la o înţelegere cu primăria şi refuză să ridice pubelele din comună. În urmă cu cîţiva ani, se afla o groapă undeva la marginea comunei, dar, aşezîndu-se acolo o întreprindere de mezeluri, gropa a fost astupată şi cetăţenii au rămas fără groapă. Aşa că au început să arunce gunoiul pe unde apucă, mai ales că nu-i nici o problemă: maşinile de gunoi trec pe acolo în drum spre depozitul de gunoaie de la Glina.

Traversăm drumul şi pătrundem în incinta Şcolii generale nr. 43. Aflăm de la Anca Ghencea, Camelia Batea, Marieta Miu, Bogdan Scărlătescu (cadre didactice aici) că şcoala mai are un semn de recunoaştere: i se mai spune şi „şcoala cu gunoiul". S-au făcut sesizări la primărie, Inspectoratul şcolar al municipiului Bucureşti cunoaşte situaţia, cunoaşte situaţia şi Sanepidul, dar măsuri nu s-au luat.

Reporter în anchetă

Vara, nu se pot deschide ferestrele clăselor din pricina mirosurilor şi muştelor (într-o clipă inegresc pierzi dacă ai făcut imprudenţa să laşi geamul deschis). A doua zi, Mariana Raicu directoarea şcolii, aveaa să ne mai spună că situaţia este atît de cunoscută încît anul acesta nici nu a mai făcut adrese către primărie. Iată, pe 18 octombrie, în şcoală a fost şi tovarăşa Ungureanu, inspectoarea care răspunde de şcoală şi a văzut şi dumneaei care e situaţia (şi tot degeaba, zicem noi care fotografiam pe 1 noiembrie maldărele de gunoaie). Tovarăşa directoare are dreptate: adresele nu rezolvă nimic!

CE NE SPUN CEI CE-AR FI TREBUIT SĂ IA MĂSURI?

Luăm legătura cu Inspectoratul sanitar al municipiului Bucureşti. Ne răspunde Vasile Frunză, locţiitor al inspectorului-şef. „Da, situaţia este cunoscută. Pe acel loc trebuia să se construiască cenţrul nou al comunei şi a rămas aşa (teren gol, completăm noi). Ceva ştiu că se începuse în privinţa dezafectării locului, dar probabil că nu s-a mers pînă la capăt. Chiar eu am să merg azi acolo (convorbirea se petrecea pe 2 noiembrie n.n.) şi am să discut cu primăria. Înţelegeţi că noi nu putem amenda primăria şi că sperăm să se rezolve prin bună înţelegere. Ştiu că acum 2—3 ani făcuseră o împrejmuire ca să nu mai permită cetăţenilor să arunce gunoiul acolo. I.S.B.-ul nu mai are mijloace să vină pînă acolo şi ar trebui să se înţeleagă cu primăria în privinţa modalităţii de a descurca treaba în sensul că primăria ar trebui să plătească nişte bani I.S.B.-ului".

Primăria tace. Ea a răspuns pînă acum, prin măsurile pe care nu le-a luat, doleanţelor cetăţenilor. Pentru a nu mai da credit nenumăratelor motive şi scuze ce s-ar fi adus în favoarea lipsei de iniţiativă nici nu am mai cerut şi părerea factorilor locali pentru că, sîntem convinşi, este imposibil să nu se găsească o soluţie viabilă acestei probleme. Un lucru e cert: că nici cetăţenii comunei (în timp ce noi fotografiam, cîţiva copii descărcau un nou transport, subliniem este vorba de copii trimişi de părinţi ca să arunce gunoiul — unde credeţi? — în faţa şcolii lor!) nu se omoară cu firea în a fi nepodari şi că preferă această rezolvare comodă după principiul „bine că nu-i la mine la poartă" (nişte amenzi consistente i-ar fi îndrumat poate mai repede pe calea bunului simţ) şi nici factorii locali nu fac altceva decît să-şi reprezinte cetăţenii aşa cum sînt! Iar faptul că prin şcoală s-au perindat nişte oameni care ar fi putut interveni mult mai eficient vine să confirme o inerţie care dă de gîndit. Chiar aşa? Nu există rezolvare? Nu se poate face nimic pentru ca elevii Şcolii generale nr. 43 să nu mai suporte zilnic peisajul şi mirosurile de pe acel maidan? Şi încă o sugestie (pendinte de tot fondul problemei: cînd se va trece la o curăţenie generală a locului să se declare „război" şi nenumăratelor altor colţuri, margini, intersecţii din comună unde se află acum mai mici depozite de gunoi!

ELENA CĂTUNEANU
CONSTANTIN STAN

Foto 1: Semnele înnoirilor în comuna Voluntari, Sectorul Agricol Ilfov, se văd de departe. Apropiindu-te, peisajul este însă deplorabil: maldanele de tristă amintire ale Bucureştiului recidivează sub ochii pasivi ai tinerilor locatari ai blocurilor.

Foto 2: Ceea ce este mai trist este faptul că o şcoală generală — nr. 43 — a mai primit un nume şi renume nu tocmai de invidiat: „şcoala cu gunoiul".

Foto 3: Vina aparţine cetăţenilor din comună, dar credem că spanurile ce se văd nu proyin din gospodăriile oamenilor, ci de la unităţile economice aflate pe raza comunei.

TELEGRAME

Tovarășului ALVARO CUNHAL

Secretar general al Partidului Comunist Portughez

Stimate tovarășe Cunhal,

Cu prilejul aniversării zilei dumneavoastră de naștere vă adresez calde felicitări și cele mai bune urări de sănătate, putere de muncă, fericire și succes deplin în activitatea dumneavoastră consacrată promovării aspirațiilor de dreptate și progres social ale comuniștilor și oamenilor muncii portughezi.

NICOLAE CEAUȘESCU
Secretar general al Partidului Comunist Român

Domnului NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

Doresc să vă mulțumesc, în numele poporului turc și al meu personal, pentru amabilul mesaj de felicitare pe care mi l-ați adresat cu ocazia celei de-a 65-a aniversări a proclamării Republicii Turcia.

Sînt încredințat că relațiile de prietenie care există între cele două țări ale noastre se vor dezvolta și pe viitor.

Folosesc această ocazie pentru a vă adresa cele mai bune urări de sănătate și fericire personală, precum și de prosperitate continuă pentru poporul din Republica Socialistă România.

KENAN EVREN
Președintele Republicii Turcia

Domnului NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

În numele guvernului și poporului Republicii Trinidad Tobago, doresc să vă mulțumesc dumneavoastră, guvernului și poporului Republicii Socialiste România, pentru amabilul mesaj de felicitare pe care ni l-ați trimis cu ocazia celei de-a 28-a aniversări a independenței Republicii Trinidad Tobago.

Vă rog să primiți cele mai bune urări de fericire personală, de bunăstare pentru poporul Republicii Socialiste România.

NOOR MOHAMMED HASSANALI
Președintele Republicii Trinidad Tobago

Tovarășul Constantin Dăscălescu, prim-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, a trimis primului ministru al Guvernului Republicii Algeriene Democratice și Populare, Kasdi Merbah, cu prilejul numirii sale în această funcție, o telegramă prin care îi adresează sincere felicitări și cele mai bune urări de succes în îndeplinirea misiunii de înaltă răspundere cu care a fost învestit. Se exprimă, totodată, convingerea că, acționînd potrivit înțelegerilor și orientărilor stabilite la nivel înalt, cele două guverne vor contribui la adîncirea și extinderea tot mai puternică a raporturilor de prietenie și colaborare statornicite între România și Algeria.

AGENDA

Miercuri dimineața a sosit, într-o vizită în portul Constanța, nava militară franceză „Duperre". În aceeași zi conducătorul marșului, însoțit de un grup de ofițeri francezi, a făcut vizite protocolare primarului municipiului Constanța, la Comandamentul Marinei Militare și la Institutul de Marină.

La Monumentul Victoriei și la Cimitirul eroilor români și francezi din primul război mondial, din Constanța, au fost depuse coroane de flori din partea oaspeților.

REPERELE ACTUALITĂȚII AGRICOLE

Efectuarea arăturilor adînci de toamnă pentru însămînțările de primăvară, activitate la ordinea zilei în agricultură, continuă să concentreze în această perioadă cele mai importante forțe umane și mecanice din unitățile agricole de stat și cooperatiste. Potrivit ultimelor date centralizate la Ministerul Agriculturii, pînă în seara zilei de 8 noiembrie arăturile au fost executate pe 36 la sută din totalul suprafețelor planificate. De menționat că, pentru-o bună organizare a activității pe ogoare, prin folosirea cu eficiență maximă a timpului bun de lucru și a utilajelor agricole, în județele Timiș, Arges, Covasna, Vrancea, Bacău, Hunedoara și în Sectorul agricol Ilfov, arăturile sînt efectuate pe 50 pînă la 71 la sută din terenurile prevăzute. Este necesar ca în toate unitățile agricole să se facă o puternică mobilizare a forțelor de la sate la eliberarea suprafețelor de resturi vegetale în vederea asigurării unui front larg de lucru mecanizatorilor. Ritmuri de muncă la efectuarea arăturilor se cere intensificat în toate unitățile agricole, dar mai cu seamă în cele din județele Călărași, Brăila, Teleorman, Tulcea, Iași, Satu Mare, Sălaj, Maramureș, unde realizările de pînă acum sînt sub media pe țară.

(Agerpres)

Răspunsurile de circumstanță nu pot justifica minusurile din producție!

Recitesc cu atenția concentrată „la zi" rubricată de la începutul deceniului. Cifrele au fost modificate, nu se mai știe de cîte ori, revenirile și adăugirile fiind evidente. Dacoma pe care o purtăm cu Gheorghița Sonea, contabilul șef al Cooperativei Agricole de Producție Butimanu, județul Dîmbovița, se confirmă și mai multe pagini întregi, reproduse la începutul acestor rînduri. Rămînem surprinși de multimea variantelor pe care le afișăm în mod diferit de la contabil, președinte și șef de fermă cu privire la stadiul lucrărilor agricole și la cifrele (ne) concordante de către acești factori de conducere, realitatea fiind (nu credem că ar fi altfel) știută, dar necomunicată din diferite motive.

S-o luăm cu recoltatul sfeclei de zahăr. Întrebată de livrarea acesteia, contabila șefă ne-a răspuns sec: „Am transportat-o în întregime din fermă". De fapt, sfecla de zahăr înghețase în cîmp. Observațiile noastre au în vedere însă și insuficienta folosire a capacităților de transport. Ne referim la cîrutele care aduceau sfecla de zahăr pe pistă încărcate doar... pe jumătate. Abia după cîteva zile producția era predată fabricii prelucrătoare din Răcari.

— Cît teren mai aveți de eliberat de coceni?

— Nici un metru pătrat! I-am adus pe toți în zootehnie!, ne răspunde aceeași interlocutoare.

Mersem să ne convingem și constatăm că aceștia sînt depozitați cu grijă în baza furajeră, numai că aici lasă în relief o altă neîmplinire. Cantitățile de coceni sînt mici față de necesitățile curente și în mod sigur nu vor ajunge hrăniți efectivelor pe perioada sezonului rece. Neconcordanțe între furajerul și în alte puncte din care notăm producțiile, așa cum ne-au fost cifrate din estimația operativă „la zi" de contabila șefă: de pe 280 ha cu porumb s-au obținut 602 t știuleți, de pe 75 ha cu sfeclă s-au realizat 700 t, iar la soia pe 100 ha s-au obținut 50 t. Practic, de pe fiecare hectar s-au obținut în medie (respectînd ordinea de mai sus): 2 540 kg porumb știuleți, 10 000 kg sfeclă de zahăr și 500 kg de soia. Faptele aflîndu-se undeva aproape de ultima cultură enumerată, la zootehnie, producția de lapte n-a fost realizată, iar contabila șefă ne spune că zilnic se obțin 5,3 l de lapte de la fiecare animal furajat, pe cînd șefa fermei, Mariana Chivu, ne dăruiește 5,2 l lapte...

Revenim pe platforma unității și privirile ne sînt atrase de mecii cu... șfichiță de grîu. Întrebarea noastră pare naivă: Ce-i cu aștia șfichiță pe pistă? O cooperatoare dă din umeri: „Cum ce-i cu șfichița? Grîul trebuie semănat!" Sîntem totuși nedumeriți, dar președintele cooperativei agricole din Butimanu ne lămurește: „Am depistat în lanul de orz spații incomplete. Am permis de curînd 6 tone de șfichiță de grîu. Vom completa golurile!"

Rapid, facem mental un calcul: 6 t de șfichiță nu sînt de trecut cu vederea. Dacă, respectîndu-se norma de însămînțare de 240—250 kg la hectar, ar mai fi de semănat la C.A.P. Butimanu peste 20 ha cu grîu. Dar, acest lucru în condițiile cînd: 1) cantitatea de șfichiță amintită de președintele unității este reală, și 2) cînd s-ar fi luat toate măsurile cu această să fie totuși încorporată urgent în pămînt, înainte de a se porni din nou inghețul. În orice caz, nu credem că la C.A.P. Butimanu grîul se semănă pe arătură de orz, chiar dacă lucrarea se efectuează în noiembrie și chiar dacă am accepta acest lucru ca pe o noutate tehnologică în materie de cultivare a cerealelor, fie ea și în fază de experiment...

Ceea ce reținem însă sînt cîteva concluzii pe care le sugerează analiza factorilor de risc:

● Deși au avut o suprafață mică, iar culturile puteau fi ușor controlate și „ținute în mînă", totuși recoltele au fost nepermis de scăzute, toate situîndu-se sub nivelurile minime.

● Producția puțină (cîtă s-a realizat) nu a fost strînsă la timp în totalitate. Cazul sfeclei de zahăr este concludent. C.A.P. Butimanu aflîndu-se printre ultimele unități care mai aveau sfeclă nelivrată dar și neadunată din cîmp.

● Nerespectarea termenelor de execuție a unor lucrări agricole este o încălcare a disciplinei tehnologice și avem în vedere una din culturile de bază, în cadrul de față grîul, care, iată, la începutul lui noiembrie încă nu fusese însămînțat în întregime.

Alte comentarii sînt de prisos!

ELENA CĂTUNEANU

SEMNAL

Obiective ale legumiculturii

(Urmare din pag. 1)

tat, depozitat sau industrializat. Toate lucrările trebuie să se încadreze în perioada optimă pentru că numai în acest fel se poate asigura un plus de recoltă.

Așadar, sectorul horticol a asigurat și asigură în continuare cea mai mare parte a materiilor prime necesare industrializării, a doua latură a activității întreprinderii. Concomitent cu prelucrarea legumelor, eforturile colectivului sînt orientate spre valorificarea superioară a tuturor resurselor de materii prime pentru conservele din fructe. Este vorba de renumitul suc concentrat din mere, prin care unitatea rîmniceană a devenit cunoscută și peste hotare, realizat din fructele care nu sînt destinate consumului în stare proaspătă sau depozitării pentru iarnă. Dacă industrializarea legumelor și fructelor se derulează normal, deși fiind întîrzie ritmic de materii prime necesare, nu este scăpată din atenție realizarea stocurilor pentru prelucrarea acestora și pe timpul iernii. Se completează astfel rezerva de rădăcinoase, se face preconservarea ardeilor, a verzei, a fructelor.

Revenind la ceea ce se întîmplă în aceste zile pe terenurile fermelor prooriu, de la ing. șef Nicolae Manolache aflăm că întreaga suprafață a fost fertilizată cu îngrășăminte chimice, iar peste 150 ha au primit în medie cîte 50 tone gunoi de grajd, o acțiune de o deosebită importanță care se află încă în plină desfășurare. Să mai reținem de asemenea, că terenul pentru culturile din prima urgență este pregătit în totalitate, în perioada optimă putîndu-se trece la semănatul cepei, rădăcinoaselor, mazărei, verdețurilor. Demne de menționat sînt și încercările care se fac de către specialiștii de la I.P.I.L.F. pe proprul lot demonstrativ. „Avem oameni cu care ne mîndrim, precum Ion Miclea, Ileana-Pătrașcu, Ion Panait, Paraschiv Dragomir, Costache Ungureanu, Anișoara Popescu și mulți alții, ne spune ing. Gheorghe Petcu, directorul unității, competența și dăruirea cu care lucrează dînd garanția că rezultatele finale ale anului 1988 ne vor situa din nou în rîndul fruntașilor".

azi

INFORMAȚII • NOTE • ȘAH • FILATELIE • UMOR
ÎNSEMNĂRI • MUZICĂ • JOCURI • EPIGRAME

Pe cîțiva quadrați

● **Iași.** În cadrul „Săptămînii record în producție și calitate" tinerii de la Combinatul de utilaj greu din Iași au realizat suplimentar 13 carcase reductor, 40 corpuri cuplă, 3 pompe de irigație, 2 reductoare ● **Prahova.** Prin acțiuni de muncă în sprijinul producției, 2 700 tineri de la Întreprinderea „1 Mai" din Ploiești au realizat 25 de sape foraj, 10 axe cardanice, 5 matrițe, 2 tablouri de comandă hidraulică, 6 modele turnătorie oțel ● **București.** La Întreprinderea „Vulcan", brigada tineretului a realizat suplimentar față de sarcinile de plan o instalație pentru suflare pentru cazanul de 420 tone abur/oră pentru termocentrala „Progresul" ● **Dolj.** Tinerii de la Combinatul chimic Craiova au audiat expunerea cu tema: „Lupta pentru unitate și independență — permanență a istoriei poporului român".

PE TEME EDUCATIVE

În unități economice și de învățămînt clujene s-a desfășurat ciclul de acțiuni politico-educative înscrise în cadrul „Săptămînii propagandei juridice". Deschiderea propriu-zisă a manifestării a avut loc la Centrul de cultură și creație „Cîntarea României" pentru tineret Cluj-Napoca, prin organizarea unei ample dezbateri privind sarcinile ce revin organelor și organizațiilor U.T.C. în activitatea de formare și dezvoltare a conștiinței politice, revoluționare a tineretului, de promovare fermă a principiilor și normelor eticii și echității socialiste. Acțiunea a continuat cu desfășurarea unor mese rotunde, vizionări de filme documentare, expuneri-dezbateri și simpozioane la nivelul organizațiilor U.T.C. din municipii și orașe, abordîndu-se problemele principale ale educării juridice, morale a tineretului. La realizarea acestora au participat cadre cu munci de răspundere pe linia organizațiilor U.T.C., reprezentanți ai organelor de milițe, juriști, cercetători și cadre didactice. **(Ioan Gavra)**

DEZBATERE PEDAGOGICĂ

Comitetul U.T.C. al sectorului 6 a organizat o dezbatere cu pronunțat caracter aplicat, privind modalitățile concrete de asigurare a eficienței educației materialist-științifice și umaniste în școală. Au participat profesori și învățători, care au realizat un convingător schimb de opinii, susținut prin argumente desprinse din practica pedagogică de fiecare zi. Demne de semnalat în acest sens s-au dovedit intervențiile profesorilor Eugen Palade, Cornelia Vlăduțescu, Mirela Lăcătușu, precum și dorința fierbinte a tinerelor cadre didactice, multe dintre ele în plină pregătire a examenului pentru definitivat, de a cunoaște și înțelege aspecte din experiența colegilor lor. **(Florin Antonescu).**

Foto-album

A apărut soarele!

Foto: ION CUCU

Întrebări pentru

MIHAELA RUNCEANU

— Aveți o dublă identitate muzicală...

— Mă străduiesc să îmbin armonios activitatea de solistă cu cea de pedagog, de formare a tinerelor talente pentru această nobilă și grea artă a scenei muzicale. Anul 1986 mi-a adus bucuria apariției discului meu L.P., susținerea unui recital pe litoral și a unor turnee în care am fost impresionată de nerăbdarea cu care m-a așteptat publicul.

— Sînteți o solistă cu mare audiență la public...

— Am lansat multe cîntece care „au prins": „Să crezi în dragostea mea" și „Iartă" (compozitor Ion Cristinoiu), „De-ar fi să vii" (C. Alexandru Wilmany), „Să fim copii" (c. Dinu Giurgiu), „Cu fiecare stea" (c. Mihai Grigoriu), „Pentru voi, muguri noi" (c. Ucu Bratu Voicescu) și versiunea românească: „E-adevărat iubirea mea" (versuri Roxana Popescu).

— Care vă sînt piesele noi în repertoriu?

— Am înregistrat de curînd două noi piese-șlagăr: „Acasă" (compozitor Dan Ardelean) și „Cît aș fi vrut să te chem" (c. Alexandru Wilmany).

— Aveți deja rezultate notabile și ca profesoară...

— Eu am urmat cursurile Conservatorului, secția de „Pedagogie muzicală", dar și pe cele ale Școlii populare de artă; o voi stima la nesfîrșit pe profesoara Nina Bercaru, care mi-a îndrumat primii pași ai carierei. Personal, mă mîndresc cu ascensiunea unor tinere talente (îndrumate de mine și de compozitorul și pianistul Ionel Tudor): Marina Florea, Silvia Dumitrescu, Daniela Nicol, Denis Roman, Angela Stoica și alți tineri aflați în evidentă devenire.

MIHAI BOGATU

„TINERETUL ȘI INFORMATICA"

Acesta a fost genericul sub care s-a desfășurat, recent, la Centrul de cultură și creație „Cîntarea României" pentru tineret din Cluj-Napoca, o manifestare științifică complexă, de larg interes educativ, în organizarea Centrului de Cercetări pentru Problemele Tineretului. Tematica abordată a avut ca domeniu de referință **informatica**, cu aplicații directe în activitatea economico-socială și procesul de învățămînt. Caracterul practic, operațional al subiectelor prezentate a fost de natură să argumenteze calitatea cercetării științifice de profil, efectele benefice ale robotizării și automatizării proceselor de producție, ale activității economice și sociale în general. Fenomenul creativității, în diversitatea formelor sale de manifestare, a constituit obiectul unor analize aprofundate în cadrul unor lucrări cu profil psiho-pedagogic care au accentuat necesitatea dezvoltării potențialului creator al tinerilor. De asemenea, introducerea informaticii în învățămînt a constituit tema unor dezbateri realizate pe parcursul desfășurării manifestării. Din această perspectivă s-a subliniat faptul că educația prin informatică se constituie, tot mai mult, ca un capitol distinct al educației permanente, multilaterale. Între comunicările prezentate s-au detașat cele referitoare la optimizarea calculatorului în procesul de învățămînt. În ansamblul său, manifestarea se înscrie pe linia promovării tehnologiilor de producție și mijloacelor de învățămînt moderne, eficiente, de înalt randament economic și educativ. **(Ioan Gavra).**

Rubrică realizată de LUMINIȚA ROȘCA

SPORT

În „C.C.E.", Steaua — 2-1 la Moscova

CALIFICARE STRĂLUCITĂ ÎN TURUL III

În pofida temperaturii foarte scăzute (minus 10 grade Celsius), numeroși spectatori moscoviți au fost prezenți miercuri seară la jocul retur dintre Spartak Moscova și Steaua, din turul II al Cupei Campionilor Europeni. Un meci în care campioana României pornea cu avantajul net al victoriei cu 3—0 din partida tur, ceea ce îi asigura practic calificarea în „primăvara europeană". Și, totuși, elevii lui Anghel Iordănescu nu s-au mulțumit să-și apere postura de virtuali calificați pe bază rezultatului de la București, abordînd returul cu aceeași seriozitate și cu maximă ambiție și reușind ca, grație unui joc de înaltă clasă, pe care l-au dominat de la cap la cap, să învingă și în retur cu scorul de 2—1 (1—1)!

Cu toate că terenul înghețat și alunecos, ca și temperatura scăzută nu conveneau deloc jucătorilor noștri, după numai cîteva momente de la debutul întîlnirii inițiativa este preluată cu siguranță de bucureșteni, care-l încearcă pe Dasaev încă din min. 4 (șut frumos Hagi). În min. 10, Lăcătuș șutează, la rîndul său, periculos, pentru ca, un singur minut mai tîrziu, tot el să deschidă scorul pe contraatac, învingîndu-l pe portarul sovietic cu o minge excelent plasată: 1—0! După alte trei minute o nouă ocazie de gol, prin Ilie Dumitrescu, dar mingea trimisă de el spre poarta goală va fi salvată în extremis de fundașul central Bubkov, care scoate de pe linia porții! Și jocul va avea, în continuare, același curs, spre poarta echipei Spartak Moscova, campionii României dominînd copios și creîndu-și numeroase alte ocazii de gol, dintre care le-am reaminti pe cele din minutele 26, 43 și 44, ultima semnată de Hagi, care lobează splendid peste portarul moscovit, mingea ricoșînd însă înapoi în teren, din... bară! Și, parcă pentru a contrazice cursul jocului, gazdele reușesc să egaleze în ultimul minut al reprizei întîi, cînd o combinație Smarov-Cerenkov este finalizată de ultimul, din preajma porții noastre: 1—1.

La reluare, Hagi are o nouă ocazie bună, salvată de Dasaev, min. 48, urmată de o echilibrare a jocului, pentru care fotbaliștii de la Spartak fac eforturi deosebite. Și pînă în final vor mai fi alte trei ocazii de gol în ambele porți, fără însă ca scorul să se modifice și creînd impresia că meciul se va încheia cu remiza consemnată încă de la pauză. Cu un ultim efort, însă, băieții noștri declanșează în min. 89 un contraatac fulgerător iar mingea pasată de Belodedici lui Balint este trimisă de acesta din urmă în gol: 2—1! Victorie, deci, frumoasă și perfect meritată victorie și în acest retur, care confirmește superioritatea netă a campionilor României, calificați din nou în sferturile de finală ale C.C.E. Urîndu-le succes mai departe, îi felicităm pe antrenorii echipei și pe elevii lor, prezentînd în încheiere formația alinîată de Steaua în această întîlnire:

LUNG — D. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, UNGUREANU — HAGI (min. 86, BĂLAN), STOICA, ROTARIU, I. DUMITRESCU — LĂCĂTUȘ, PIȚURCĂ (min. 70 BALINT).

În „Cupa Cupelor", Dinamo — Dundee United 1-1 (0-0)

O CALIFICARE MERITUOASĂ, DUPĂ UN MECI GREU, DRAMATIC, DE MARE LUPTĂ!

Așa cum am prevăzut și cum ne-am așteptat, de altfel, a fost un meci extraordinar de greu, datorită acestui adversar ambițios și tenace, care a crezut în șansa lui pînă în ultima clipă. Trebuie să recunoaștem că puține echipe de o asemenea forță am văzut jucînd în capitala țării noastre. Tocmai acest lucru ne face să apreciem calificarea în turul III al „Cupei Cupelor" a echipei Dinamo ca o performanță deosebită, ce onorează formația noastră, fotbalul românesc. Dinamo a obținut trei puncte din patru, în fața unui adversar valoros, cu rezultate internaționale impresionante. După acest egal ne dăm și mai bine seama cît de mult valorează, într-o competiție de calificare, o victorie cu un gol înscris în deplasare. Desfășurînd un joc viguros, bine orientat tactic, demonstrînd o mare voință și putere de luptă „elevii" lui Mircea Lucescu au găsit pe parcursul dramaticei partide resurse fizice și morale inepuizabile, au găsit soluții cu care să contracareze jocul bun și atît de periculos al oaspeților. Pentru că, așa cum am văzut, Dundee United, încă de la primele acțiuni, a lăsat să se înțeleagă că a venit la București să-și vîndă scump pielea. Nu numai alura atletică impresionantă și vigoarea arătată de apărători (Hegarty, Narey sau Malpas), nu numai forța ofensivă și tehnicitatea rafinată a jucătorilor scoțieni — vezi șarjele lui Gallaker (nr. 11), Meade (7) sau McKinley (8) — dar și jocul tactic ordonat, programatic al adversarilor s-au constituit în tot atîtea puncte forte care au însemnat obstacole extrem de dificile pentru Dinamo. Formația F.C. United a jucat mai bine ca în primul meci la Dundee. Poate că și datele problemei, după victoria noastră acolo, obiectivul acestui meci au impus oaspeților altă structură a jocului, o disciplină atît de riguroasă care i-a incomodat vizibil pe dinamoviști, pressingul necruțător al scoțienilor fiind principala armă care a împiedicat pe Dinamo să-și desfășoare jocul obișnuit cu acea tesătură irezistibilă de pase purtate în mare viteză, cu care a triumfat la Dundee. Acum, după acest 1—1, ne dăm seama și mai bine că cele două echipe sînt de forțe sensibil egale, fapt ilustrat și de echilibrul menținut aproape tot timpul în teren, cele două formații împărțindu-și controlul jocului și dominarea terenului.

Am prezentat cîteva din caracteristicile de joc și din atuurile oaspeților pentru a ne da seama cît de greu a fost meciul pentru echipa noastră și, tot timpul pe „muchie de cuțit", din această perspectivă, cît de valoroasă și meritorie este această calificare. Incertitudinea asupra desfășurării „ostilităților" — oricînd balanța putea să se încline în favoarea oricărei echipe, cum s-a petrecut, sorc final, cînd oaspeții sînt cei care deschid scorul, și noi cei care alergăm după egalare — și dramatismul situației create de permanentul echilibru din teren, cu un avantaj, totuși, pentru noi în acțiunile ofensive și ocaziile de gol, ilustrate și de șuturile la poartă — l-a făcut pe cei 20 000 de spectatori să urmărească meciul cu sufletul la gură, cu emoții și într-o tensiune greu de stăvilit, greu de imaginat. Dar tocmai de aceea, prin ineditul lui, acest meci va rămîne, pentru toată lumea, de neuitat.

Puteau dinamoviștii să obțină victoria? Fără discuție! Au avut, într-adevăr, cîteva bune ocazii de a înscrie, cîteva bune ocazii de a construit mai bine la mijlocul terenului, s-au apropiat periculos de poarta scoțiană, dar finalizarea a fost mai deficitară ca altă dată. Există și aici explicația că oaspeții s-au apărat permanent, cu mare dîrzenie, organizat, supranumeric, nelăsînd jucătorilor noștri șansa de a găsi soluția cea mai bună și calea spre gol. Vaișcovici are o incursiune în min. 2 cînd Clark înlătură periculos printr-un fault, cu prețul unui cartonaș; în min. 8 Lupescu primește o pasă de la Cămătaru, șutează, dar portarul Thomson scoate în corner; în min. 19 Vaișcovici lovește în careu cu mingea la picior, peste încă un minut Lupu nu îndrăznește să fructifice o minge trimisă cu capul de Mateuț; din nou se precipită la o șetiune în careul oaspeților Vaișcovici, Mateuț și Lupu, ultimul lovind cu decizia șutului (min. 25), situație ce se mai repetă, identic, în min. 31 cînd „decarul" nostru prinde un șut nesigur, mult peste transversală. În fața porții scoțiene se rătăcește, noi, în tribune, suferim. Chiar trăim emoții puternice cînd Hegarty are un „cap periculos" spre colț, în final de repriză. Nici în partea a doua a întîlnirii nu ne-au lipsit ocaziile: Vaișcovici (min. 46) cînd încearcă vigilența portarului de la distanță; Lupescu (min. 64), după un dribling scurt trimite departe de colțul porții, ca în min. 69 să fim iarăși „grămadă" în careul lui Thomson, mingea ricoșează din unul la altul, dar nu se găsește omul s-o proiecteze în plasă. Avem momente bune de joc, cînd înghesuim adversarul în propriul careu, Mateuț (min. 71) nu prinde șutul obișnuit, Cămătaru (min. 73) face o cursă irezistibilă din careul nostru pînă la linia de fund adversă, centrează, însă portarul prinde balonul expediat cu capul de Vaișcovici. Tribunele se dezmorțesc, simt că golul plutește în aer. Dar cînd ne uităm la ceas și așteptam fluierul final, fără să se producă nimic pe tabela de marcaj „lovitură de teatru": la un contraatac, Stelea grecește stimulînd că vine la intercepția centrării oaspeților, renunță și Bowman înscrie! Tribunele îngheață pentru un moment. Băieții noștri nu-și pierd cumpătul, prelungirile nu le convin, adversarul e capabil de orice, iar, deci, la atac, cu inversiunare și ambiție, și acționea ofensivă din mia. 83 nu poate fi oprită decît prin fault. Balonul se află în zona 18—20 m. Lîngă el, Vaișcovici, Sabău și Mateuț. Se pregătește „o schemă". Pasează Sabău, Vaișcovici fentează, sare, Mateuț șutează năpraznic, de data aceasta, trimițînd balonul la „pălănjen", restabilind, astfel, egalitatea, 1—1, și adevărul, scăpîndu-ne și pe noi de clipele de grele încercări. Uf! Răsuflăm și noi parcă ușurați de povara golului oaspeților. Final dramatic, scoțienii aruncă din orice poziție balonul în careul nostru, dar nimic nu se mai întîmplă, nimic nu se mai schimbă, jucătorii noștri par, acum, mai deconectați, mai siguri și se descurcă, cu inteligență și siguranță. Așa se încheie meciul, jucători, antrenori și public se bucură enorm, mai mult de calificare — date fiind condițiile în care a fost obținută — decît de o victorie. Îi felicităm pe jucătorii dinamoviști și pe antrenorii lor, M. Lucescu și Fl. Cheran, care au pregătit bine echipa pentru acest meci, atît de greu, urîndu-le să aibă, în primăvară, un itinerar european cît mai lung și fructuos, cît mai plin de succese prestigioase! Bravo, băieți! V-ați bătut din răsputeri pentru un rezultat bun și l-ați obținut! Încă o dată, felicitări pentru modul exemplar în care ați luptat pentru această frumoasă calificare în sferturile de finală ale „Cupei Cupelor", o performanță de mare prestigiu internațional ce va rămîne înscrisă la loc de cinste în istoria clubului, în cronica fotbalului românesc.

VASILE CĂBULEA

Astăzi, în „Cupa U.E.F.A."

VICTORIA — ÎN FAȚA UNEI PREMIERE ABSOLUTE: TURUL III!

Astăzi, de la ora 13, pe Stadionul Victoria, din Parcul sportiv Dinamo, echipa antrenată de Florin Halagian atacă decisă turul III al „Cupei U.E.F.A."! Așadar, numai 90 de minute de joc și un succes cu, eventual, 1—0, pot asigura echipei bucureștene o premieră absolută, prezența în al treilea tur al cupelor continentale, performanță care ar veni să demonstreze că Victoria continuă să progreseze, cum și progresează, de fapt! Nu vrem să ne credem, însă, că returul cu Dinamo Minsk e... floare la ureche și că partida e ca și jucată! Oaspeții — care s-au dovedit acasă foarte redutabili —, dispun de un lot puternic, avîndu-l în frunte pe internaționalii sovietici Aleinikov și Gotmanov, dar și alți fotbaliști robuști, dispuși la un joc atletic, adesea aspru, după cum au arătat la Minsk. Acum, clasați fiind pe locul 14 în campionatul unional, deci departe de valoarea care i-a consacrat, mai au doar șansa reabilitării în ochii suporterilor lor printr-o evoluție mai bună în „Cupa U.E.F.A.", fapt pentru care este de așteptat ca în partida de azi să uzeze de toate mijloacele pentru a-și apăra fragilul avantaj din tur (3—1). Dar, acest lucru îl știu foarte bine și băieții noștri, care sînt conștienți că numai printr-un angajament total și printr-un joc la nivelul posibilităților lor de virf se vor putea impune, realizînd atît de dorita calificare! Și-apoi, credem că, pe lîngă avantajul terenului propriu, echipierii Victoriei pornesc și cu un atu psihic superior, conferit de faptul că în partida tur raportul de forțe din teren a fost descori favorabil bucureștenilor și că golul victorios al Minskului s-a înscris din ofsaid.

După antrenamentul de ieri dimineață, președintele A.S. Victoria, **Dumitru Dragomir**, ne declara: **„Întregul lot este mobilizat la maximum și dispus la orice sacrificiu pentru a obține calificarea! Nu avem nici o indisponibilitate, echipa e în creștere valorică, ilustrată și de succesul obținut în meciul de campionat de la Oradea, astfel încît nu ne rămîne decît să abordăm returul cu Dinamo Minsk de pe poziția reală de favoriți. Cred cu tărie în succesul nostru și sper că Victoria își va demonstra din nou virtuțile fotbalistice!".**

Antrenorul **Florin Halagian** ne-a împărtășit același optimism lucid, apreciind că „Prin prisma valorilor comparate la Minsk, sîntem superiori ca potențial general, de această dată urmînd să dovedim și mai pregnant că gradul de tehnicitate mai bun al jucătorilor noștri ne asigură și un potențial ofensiv mai mare. Nu avem dreptul să ratăm șansa calificării!".

Costel Solomon, căpitanul echipei, ne mărturisea că toți băieții s-au angajat cu ambiție exemplară în pregătirea returului și că, pe acest fond, echipa este în măsură să ofere suporterilor ei, tuturor iubitorilor de fotbal din țară, satisfacția unei noi calificări de răsunet. Cu aceeași încredere ne-a vorbit despre victorie și portarul **Nițu**, eroul meciului de la Minsk, în timp ce **Topolinschi**, reamintindu-ne și reamintindu-și de greșeala pe care a comis-o la primul gol al sovieticilor, ne-a promis o partidă de excepție. Notînd, de asemenea, convingerea cu care **Coraș, Cuicear, Damaschin, Mirea** și ceilalți ne-au vorbit despre victoria echipei lor de astăzi, **le urăm tuturor deplin succes, așteptînd cu încredere noua premieră europeană a Victoriei București!** Partida va fi condusă de arbitrii iugoslavi **V. Vujovici** (la centru), **D. Colici** și **R. Folici**, observator U.E.F.A. fiind **A. Rigas**, din Grecia! Succes, mult succes, Victoria!

HORIA ALEXANDRESCU

În „Cupa Cupelor"

ALTE REZULTATE DIN CUPELE EUROPENE

● **Rezultate înregistrate** în meciurile retur din turul II al cupelor europene de fotbal (echipele subliniate au obținut calificarea): „Cupa campionilor europeni": **Werder Bremen — Celtic Glasgow 0—0; Galatasaray Istanbul — Neuchatel Xamax 5—0**; „Cupa Cupelor": **Sakaryaspor — Eintracht Frankfurt pe Main 0—3; Sampdoria Genova — F.C. Jena 3—1**; „Cupa U.E.F.A.": **Girondins Bordeaux — Ujpest Dózsa Budapesta 1—0; Dunajska Streda — Bayern München 0—2.**

Considerentele României, ale președintelui Nicolae Ceaușescu, privind dezarmarea și problematica economică mondială

AU FOST PREZENTATE ÎN CADRUL CONSILIULUI DE INTERACȚIUNE

LONDRA 9 (Agerpres) — Între 7 și 9 noiembrie a avut loc, la Londra, o întîlnire organizată de Consiliul de Interacțiune, care a dezbătut situația actuală și problemele vieții internaționale, cu deosebire cele ale dezarmării și crizei economice mondiale.

În cadrul lucrărilor, tovarășul Manea Mănescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, a prezentat considerentele României, ale președintelui Nicolae Ceaușescu, cu privire la dezarmare, securitate și pace, problemele economiei mondiale, ale datoriei externe și subdezvoltării, ale cooperării și instaurării unei noi ordini economice internaționale.

Vorbitorul a arătat că, deși s-au făcut o serie de pași pozitivi în direcția dezarmării și pentru soluționarea pe cale pașnică a unor conflicte, nu s-a produs încă o schimbare hotărîtă a cursului vieții internaționale. Continuă cursa înarmărilor nucleare și experiențele cu arma nucleară, sporesc cheltuielile militare într-o serie de țări. Se mențin încă puternice conflicte în diferite zone ale lumii, care reprezintă grave pericole la adresa păcii. Criza economică mondială a agravat în mod deosebit situația țărilor în curs de dezvoltare, a adîncit decalajele economice, devenind o frînă în calea dezvoltării tuturor statelor.

Pornind de la locul și rolul Europei în lupta pentru dezarmare, pentru securitate și pace, este necesar să se acționeze pentru încheierea cu rezultate cît mai bune a reuniunii de la Viena, prin adoptarea unor documente echilibrate, care să dea o perspectivă clară colaborării, securității și păcii pe continent. O abordare realistă a relațiilor dintre țările europene reclamă ca Europa de mîine să fie o Europă unită, în diversitatea orînduirilor sociale alese în mod liber de fiecare popor.

Se impune — a spus vorbitorul — să se acționeze în modul cel mai ferm pentru eliminarea forței și amenințării cu forța în relațiile internaționale, pentru asigurarea dreptului tuturor popoarelor de a se dezvolta libere și suverane, fără nici un amestec din afară.

Analizînd amplificarea manifestărilor crizei economice mondiale s-a arătat că ea a agravat în mod deosebit situația țărilor în curs de dezvoltare, afectate puternic de creșterea datoriei externe, de intensificarea măsurilor protecționiste, de raporturile inechitabile de schimb în comerțul mondial, de ratele excesiv de înalte ale dobînzilor, fluctuațiile cursului de schimb, de diminuarea fluxurilor financiare spre aceste țări și transferul invers de resurse către țările dezvoltate.

În comerțul internațional se recurge tot mai mult la practici protecționiste și discriminatorii, la embargouri și măsuri de constrîngere economică pe considerente politice. Se manifestă tendința de a se restrînge tratamentul comercial mai favorabil acordat țărilor în curs de dezvoltare, de a se menține caracterul inechitabil al schimburilor internaționale.

În aceste condiții, reluarea dialogului economic internațional și a unei conlucrări reale și concrete între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare pentru soluționarea globală a problemelor economice mondiale și, în mod deosebit, a subdezvoltării, se pune cu o mare acuitate, cu o cerință obiectivă pentru redresarea economiei mondiale. În mod deosebit, se impune o soluționare globală, durabilă și justă a problemei datoriei externe, cu participarea țărilor debitoare și creditoare, a instituțiilor financiare internaționale și băncilor comerciale. Este necesar să se adopte o strategie internațională în această problemă, care să aibă în vedere reducerea nivelului datoriei externe și al dobînzilor, creșterea fluxurilor de capital și asigurarea unui ritm susținut de dezvoltare economică în țările în curs de dezvoltare.

Avînd în vedere complexitatea deosebită și urgentă a tuturor acestor probleme, se impune, ca o necesitate, participarea egală la soluționarea lor a tuturor țărilor, creșterea rolului O.N.U. în dezbaterea și rezolvarea problemelor de care depinde asigurarea progresului și păcii în lume, a spus vorbitorul.

DE PESTE HOTARE

STIRI · NOTE · COMENTARII · STIRI · NOTE · COMENTARII · STIRI · NOTE · COMENTARII

Încheierea vizitei primului ministru al Guvernului român în Republica Arabă Siriană

DAMASC 9 (Agerpres) — Miercuri s-au încheiat la Damasc convorbirile dintre primul-ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, tovarășul Constantin Dăscălescu, și președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Arabe Siriene, Mahmoud Al-Zouabi.

Cei doi prim-miniștri și-au exprimat satisfacția pentru rezultatele la care s-a ajuns și hotărîrea de a acționa cu fermitate pentru finalizarea acțiunilor convenite.

S-a apreciat că actuala vizită oficială, desfășurată în spiritul înțelegerilor convenite la întîlnirile dintre președinții Nicolae Ceaușescu și Hafez Al-Assad, a lărgit perspectiva conlucrării multilaterale româno-siriene, a permis identificarea de noi acțiuni de colaborare în domenii de importanță majoră care valorifică mai intens posibilitățile ce le oferă economiile celor două țări, în interesul popoarelor român și sirian, al cauzei păcii, securității și colaborării în lume.

Au fost semnate documentele convenite.

Rezultatele vizitei, ale convorbirilor sînt consemnate într-un comunicat adoptat de ambele părți, care se dă publicității.

AFRICA AUSTRALĂ

MONROVIA 9 (Agerpres) — Eliminarea apartheidului în Africa de Sud și acordarea independenței Namibiei reprezintă problemele majore care preocupă în prezent țările continentului african — a declarat, la Monrovia, președintele Liberiei, Samuel Doe. Arătînd că, în pofida eforturilor făcute pînă acum în cursul negocierilor cvadripartite — dintre Angola, Cuba, R.S.A. și S.U.A. —, situația din Africa de Sud și Namibia rămîne neschimbată, șeful statului liberian a avertizat autoritățile de la Pretoria asupra necesității schimbărilor radicale ce se impun în această regiune, subliniind că adepții politicii de apartheid nu mai pot continua să ignore drepturile populației africane de culoare și cererile opiniei publice internaționale.

JAPONIA : Imagine de la un miting desfășurat la Tokio în semn de protest față de introducerea noului sistem de taxe ce afectează negativ calitatea vieții

Reuniunea științifică „Clima și dezvoltarea"

BONN 9 (Agerpres). — În cadrul reuniunii științifice internaționale pe tema „Clima și dezvoltarea", care se desfășoară la Hamburg, numeroși vorbitori au relevat faptul că, în prezent, problemele protejării mediului ambiant trebuie să fie soluționate prin colaborarea tuturor statelor lumii, cooperarea în acest domeniu fiind cu atît mai necesară cu cît, în ultimul timp, au apărut și au sporit în mod alarmant factorii care distrug echilibrul ecologic al planetei — transmite agenția TASS. S-a subliniat, totodată, că activitățile umane, și nu în ultimul rînd acțiunile ce privesc înarmarea, au avut efecte dezastruoase asupra cadrului natural al Terrei, ceea ce impune înlăturarea arsenalului de arme, în special atomice, care amenință însăși viața pe Pămînt.

În cuvîntul său, ministrul vest-german al cercetării, H. Riesenhuber, a lansat un apel la cooperare internațională pentru soluționarea problemelor mediului înconjurător.

La rîndul său, Willy Brandt, președintele Internaționalei Socialiste și al Comisiei Nord-Sud, a relevat necesitatea unei „modernizări ecologice a societății industrializate".

Utilizarea cuceririlor științei și tehnicii exclusiv în scopuri pașnice

O NECESITATE REAFIRMATĂ DE REPREZENTANTUL PERMANENT AL ROMÂNIEI LA O.N.U. ÎN CADRUL DEZBATERILOR COMITETULUI POLITIC SPECIAL AL ADUNĂRII GENERALE

NAȚIUNILE UNITE 9 (Agerpres). — În Comitetul politic special al Adunării Generale se desfășoară dezbaterile asupra punctului „stiința și pacea", temă majoră ce reflectă preocuparea crescîndă a statelor membre pentru folosirea cuceririlor științei și tehnicii contemporane exclusiv în scopuri pașnice, în interesul progresului general al tuturor țărilor și popoarelor, al păcii și colaborării internaționale.

În intervenția sa, reprezentantul permanent al României la O.N.U. a subliniat necesitatea angajării responsabile a oamenilor de știință, a factorilor politici și a tuturor forțelor realiste în lupta pentru pace și dezarmare, în eforturile de instaurare a unui climat politic nou în viața internațională, care să favorizeze dezvoltarea independentă a fiecărei națiuni, accesul neîngrădit al tuturor țărilor și popoarelor la descoperirile științei și tehnicii contemporane. Vorbitorul a arătat că, așa cum rezultă și din studiul privind consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și cheltuielilor militare, elaborat de un grup de experți, la inițiativa României, uriașe resurse umane și financiare continuă să fie irosite pentru înarmare.

Pornind de la faptul că nici-odată armele nu au fost un instrument al păcii, ci dimpotrivă, au grăbit, pînă la urmă, izbucnirea de conflicte, că cheltuielile militare au efecte profund negative asupra dezvoltării economice și sociale a tuturor popoarelor — a arătat vorbitorul — sînt necesare trecerea la acțiuni hotărîte, care să asigure folosirea cuceririlor tehnico-științifice exclusiv în scopuri pașnice, reconversiunea activităților de cercetare efectuate în scopuri distructive în cercetare care să servească interesele nobile ale progresului și prosperității societății umane. În acest sens — a arătat reprezentantul român — oamenilor de știință din întreaga lume le revine o răspundere deosebită pentru a pune capăt folosirii rezultatelor activității lor de cercetare în scopul perfecționării și construirii de noi arme pentru a determina oprirea cursei înarmărilor și trecerea la măsuri hotărîte de dezarmare. **În context, au fost relevate rolul și contribuția deosebită pe care le are în mobilizarea oamenilor de știință din țara noastră și din întreaga lume la lupta pentru dezarmare și pace Comitetul național român „Oamenii de știință și pacea", a cărui activitate se desfășoară sub conducerea tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu.** A fost prezentat, totodată, apelul adresat de participanții la cel de-al treilea Congres Național de Chimie din România către chimiștii și oamenii de știință din întreaga lume de a conlucra tot mai strîns și a-și aduce o contribuție sporită la realizarea unei politici noi, democratice, pentru triumful rațiunii, al păcii și colaborării între popoarele lumii, pentru edificarea unei lumi fără arme și fără război.

Orientul Mijlociu

TUNIS 9 (Agerpres) — Mișcarea de protest palestiniană din teritoriile arabe ocupate a intrat într-un nou stadiu — a declarat Yasser Arafat, președintele Comitetului Executiv al O.E.P., într-un mesaj adresat locuitorilor palestinieni de pe Malul vestic al Iordanului și din Gaza. El a precizat că reuniunea Consiliului Național Palestinian, programată să înceapă, simbătă, la Alger, va reprezenta o nouă etapă în îndelungata și greaua luptă a palestinienilor pentru redobîndirea drepturilor lor legitime — informează agenția MENA.

NAȚIUNILE UNITE 9 (Agerpres) — Comitetul O.N.U. pentru exercitarea drepturilor inalienabile ale poporului palestinian a dat publicității, la Națiunile Unite, raportul ce va fi examinat în cadrul celei de-a 43-a sesiuni a Adunării Generale, document care se axează pe situația actuală din teritoriile ocupate de Israel — relatează agenția TASS. În raport se exprimă îngrijorarea serioasă față de faptul că populația palestiniană din aceste zone este supusă permanent actelor represive ale autorităților de ocupație.

Totodată, Comitetul apreciază că revolta din teritoriile ocupate oferă un nou prilej de impulsionare a eforturilor de soluționare pe cale pașnică a acestei probleme, în conformitate cu rezoluțiile adoptate în cadrul Națiunilor Unite, condiția indispensabilă fiind recunoașterea drepturilor inalienabile ale poporului palestinian, al cărui unic reprezentant legitim este Organizația pentru Eliberarea Palestinei.

PE SCURT

● LA VIENA a avut loc, miercuri, o nouă întîlnire în cadrul consultărilor dintre reprezentanții statelor participante la Tratatul de la Varșovia și ai N.A.T.O. cu privire la elaborarea mandatului viitoarelor negocieri referitoare la reducerea trupelor și armelor convenționale din Europa, de la Atlantic la Ural.

● LA BEIJING s-au încheiat lucrările sesiunii Comitetului Permanent al Adunării Naționale Populare a R.P. Chineze. După cum informează agenția China Nouă, a fost adoptată o rezoluție cu privire la modalitățile de îmbunătățire continuă a situației economice a țării, de dezvoltare a democrației socialiste.

● DUPĂ cum precizează agenția China Nouă, în urma cutremurului de la 6 noiembrie, din provincia Yunnan (sud-vestul Chinei) s-au înregistrat, pînă în prezent, 689 de morți și peste 600 de răniți. Puternicul seism, de 7,6 grade pe scara Richter, a provocat serioase daune materiale, distrugînd clădiri, șosele și linii de telecomunicații.

● LA MANAMA au avut loc convorbiri între șeicul Issa Bin Salman Al-Khalifa și regele Hussein al Iordaniei, aflat în vizită în Bahrein, în cadrul unui turneu în țări din zona Golfului.

Gulf News Agency, citată de M.E.N.A., precizează că au fost examinate căile de întărire a relațiilor bilaterale, ultimele evoluții din lumea arabă și căile de întărire a sprijinului pentru mișcarea de protest palestiniană din teritoriile arabe ocupate de Israel.

● UN BOMBARDIER STRATEGIC militar tip „B-1 B", cu geometrie variabilă, s-a prăbușit în apropierea bazei Dyess, din statul Texas — a declarat, la Washington, un purtător de cuvînt citat de agențiile China Nouă și D.P.A. Cei patru membri ai echipajului au fost catapultați, scăpînd cu viață. Aceasta este a doua catastrofă a unui bombardier strategic cvadrimotor cu geometrie variabilă, relevă compania americană de televiziune C.N.N.

Forțele militare aeriene ale S.U.A. au comandat industriei aviației 100 de bombardiere de tip „B-1 B" în valoare totală de 28 miliarde de dolari.

● PRĂBUȘIREA unui avion militar indian într-una din suburbiile orașului New Delhi a provocat moartea unei persoane și rănirea altor opt. Pilotul s-a salvat prin catapultare — precizează agenția P.T.I. Potrivit primelor aprecieri, accidentul a survenit ca urmare a ciocnirii cu o pasăre, asemenea întîmplări constituind cauza multor evenimente aviatice la altitudine redusă în spațiul aerian al Indiei.

● GUVERNUL R.F. GERMANIA a aprobat preconizata fuziune între firmele „Daimler-Benz" și concernul aerospațial „Messerschmitt-Boelkow-Blohm" și a aprobat în acest scop suma de 4,3 miliarde mărci drept subvenții pentru acoperirea riscurilor financiare ale operațiunii. Noul concern se va număra printre cele mai mari firme fabricante de armament din lume, relevă agenția A.D.N.

Rezultatele alegerilor din S.U.A.

CANDIDATUL PARTIDULUI REPUBLICAN, GEORGE BUSH, A OBȚINUT VICTORIA ÎN SCRUTINUL PREZIDENȚIAL

WASHINGTON 9 (Agerpres). — La 8 noiembrie au avut loc în Statele Unite alegerile în vederea desemnării viitorului președinte al S.U.A. și a vicepreședintelui țării pentru următorii patru ani. S-au desfășurat totodată alegeri pentru reînnoirea celor 435 de mandate ale Camerei Reprezentanților și a unei treimi din numărul membrilor senatului. Au fost aleși, de asemenea, guvernatorii în 12 state.

După cum informează agențiile de presă, în urma numărării a 98 la sută din voturile exprimate, candidatul Partidului Republican, George Bush, a obținut sprijinul a 426 de electori din totalul celor 538 care, în luna decembrie, vor confirma alegerea noului președinte al Statelor Unite. Candidatul Partidului Democrat pentru președinția S.U.A., Michael Dukakis, a obținut sprijinul a 112 electori. Pentru a fi desemnat oficial președinte, candidatul la funcția supremă trebuie să întrunească un număr minim de 270 electori.

Luînd cuvîntul la o întîlnire, la Huston, cu susținătorii săi republicani, George Bush, exprimînd mulțumiri alegătorilor pentru sprijinul acordat în scrutin, a declarat că va acționa în așa fel încît Statele Unite „să devină mai prietenoase și mai înțelegătoare".

Agențiile de presă informează că pentru alegerea lui George Bush ca președinte al S.U.A. și-au dat votul 54 la sută din totalul alegătorilor, iar pentru Michael Dukakis 46 la sută.

În ceea ce privește alegerile pentru Congresul S.U.A. democrații și-au menținut majoritatea, atît în Camera Reprezentanților, cît și în Senat.

Dosarele Scînteii tineretului ● Dosarele Scînteii tineretului

NAMIBIA — pămînt al luptei și al speranței, în așteptarea libertății și independenței

Deși în ultimele peste trei decenii, ca urmare a intensificării mișcărilor de eliberare națională, Africa a fost martora unor profunde mutații politice, soldate cu apariția a zeci de state noi, independente, în regiunea sudică a continentului mai dăinuie încă vestigiile rușinosului sistem de dominație colonială. Încălcînd rezoluțiile O.N.U. și sfidînd opinia publică mondială, rasiștii din Republica Sud-Africană și-au extins în mod ilegal dominația asupra teritoriului vecin, Namibia, pe care l-au transformat într-o adevărată anexă a Pretoriei. Problema namibiană continuă să facă, incontestabil, parte din actualitatea fierbinte a vieții mondiale. Ea a format în ultimii ani obiectul unor vii dezbateri la O.N.U. și în alte foruri internaționale, fără a se înregistra însă vreun progres pe calea înfăptuirii drepturilor inalienabile ale poporului namibian. Planul Consiliului de Securitate cu privire la accesul Namibiei la independență a fost acceptat ca singura bază justă și echitabilă pentru soluționarea pe cale pașnică a acestei probleme — a declarat în aceste zile președintele pe luna în curs al Consiliului de Securitate al O.N.U. Membrii acestui organism, arăta el, își exprimă îngrijorarea în legătură cu faptul că după 10 ani de la adoptarea acestui plan — cuprins în Rezoluția 435 — poporul namibian nu și-a cucerit încă dreptul la autodeterminare și independență națională. Inițiativele și luările de poziție în problemele Namibiei confirmă încă o dată faptul că situația din această țară constituie una din problemele cele mai presante ale Africii contemporane, a cărei soluționare nu mai suferă nici o amînare. Filele istoriei stau mărturie faptului că nici un popor nu poate fi îngenuncheat, oricît ar încerca, asupra întregii Namibii, cînd la Windhoek va flutura steagul național ca semn al deplinei independențe și suveranități a țării.

Repere geografice și istorice

Situată în sud-vestul Africii, Namibia se întinde pe o arie de 824 292 kmp și are o populație de aproximativ 1,5 milioane locuitori. Teritoriul țării este limitat de Angola, Zambia, Botswana, Republica Africa de Sud și Oceanul Atlantic. Relieful Namibiei se distinge prin două mari regiuni naturale, formate din deșertul Namib și platourile înalte. Primul, desfășurat în lungul Oceanului Atlantic, pe circa 1 200 km (lățime circa 60 km) prezintă zone cu dune înalte pînă la 150 metri și podișuri fragmentate de oaze adînci. Platourile înalte Kaoko — Ovamboland în nord, Damaraland — Herreroland în centru și Namaqualand în sud ocupă cea mai mare parte din suprafața Namibiei. Teritoriul său este deosebit de bogat în materii prime. În subsolul namibian se găsesc mari rezerve de petrol, uraniu, mangan, tungsten, vanadiu, cupru, plumb, zinc, cadmiu, germaniu (jumătate din rezervele mondiale), litiu, azbest, argint, diamante, la care se adaugă un bogat fond forestier ce reprezintă 12,6 la sută din suprafața totală a țării.

O scurtă incursiune în istoria Namibiei ne arată că acest teritoriu era locuit de triburile ovambo, boșimane și damara, iar din secolul al 17-lea și 18-lea de populațiile nama și bantu. În anul 1884 Namibia devine colonie germană sub denumirea de Africa de Sud-Vest. În anii de după primul război mondial, mai exact în 1920, Africa de Sud-Vest devine teritoriu sub mandat al Ligii Națiunilor Unite, administrat de Uniunea Africii de Sud. După al doilea război mondial, Uniunea Africii de Sud refuză să plaseze teritoriul sub tutela O.N.U. Națiunile Unite consideră Namibia ca teritoriu neautonom, în sensul capitolului XI al Cartei. În 1961, Adunarea Generală a O.N.U. cerea retragerea trupelor sud-africane din teritoriu, abolirea legilor și practicilor apartheidului și pregătirea teritoriului pentru independență deplină, prin alegeri sub egida O.N.U. — hotărîre ignorată de Republica Sud-Africană. La 21 octombrie 1966, Adunarea Generală a O.N.U. decide plasarea Africii de Sud-Vest, care la data de 12 iunie 1968 ia numele de Namibia sub administrarea directă a O.N.U. În vederea administrării și pregătirii teritoriului pentru independență, Adunarea Generală a O.N.U. creează în 1967 Consiliul O.N.U. pentru Namibia.

Iată, așadar, că în cele peste două decenii de la crearea acestui organism, ani de eforturi, de luptă necurmată a poporului namibian sub conducerea SWAPO pentru accesul Namibiei la independență, în pofida rezoluțiilor O.N.U. și ale Consiliului de Securitate continuă acest teritoriu să rămînă ca o ultimă și mare enclavă a anacronicului sistem colonial.

O problemă care se cere urgent soluționată

Iată, s-a scurs un deceniu de cînd Consiliul de Securitate a adoptat cunoscuta Rezoluție 435 — așa-numitul „Plan al O.N.U.", care cuprindea o serie de prevederi importante în vederea soluționării juste, negociate a problemei namibiene: încetarea luptelor, retragerea trupelor regimului sud-african — ale căror efective depășesc 100 mii de oameni — organizarea de alegeri libere, sub control internațional, în vederea proclamării independenței Namibiei. În pofida amplului sprijin de care se bucură pe plan internațional Planul O.N.U. — ca unica formulă de reglementare pașnică a problemei namibiene — regimul rasist de la Pretoria s-a situat în permanență pe o poziție obstrucționistă, recurgînd la întărirea prezenței sale militare în acest teritoriu, la instaurarea unui guvern marionetă la Windhoek, la intensificarea represiunii împotriva patrioților, ca și la o serie de acte de agresiune împotriva țărilor africane învecinate, care în mod firesc susțin lupta dreaptă a SWAPO. În războiul purtat împotriva statelor africane independente, autoritățile de la Pretoria au cheltuit, în ultimii 13 ani, aproximativ 30 miliarde dolari, iar țările respective au fost nevoite să aloce, începînd din 1980, circa 75 miliarde de dolari pentru a face față atacurilor regimului de la Pretoria. De asemenea, trupele de ocupație sud-africane din Namibia și-au intensificat masacrele și torturile în încercarea de a obține prin forță sprijinul poporului namibian față de ocuparea teritoriului. Regimul rasist-african a accelerat totodată procesul de creare a așa-numitei bantustane în Namibia și organizarea așa-ziselor „alegeri pe baze etnice" pentru a diviza țara, sper a putea consolida drepturile minorității albe și a ține controlul asupra întregii economii namibiene.

Evoluții de dată recentă, ilustrînd rolul important al dialogului în soluționarea unor probleme complexe și spinoase au condus spre inițierea unui proces de reglementare negociată a situației din zonă. Așa cum se știe, în urma unor susținute eforturi politico-diplomatice, reprezentanții Angolei, Cubei, R.S.A. și S.U.A. au adoptat în cadrul convorbirilor cvadripartite de la Geneva un set de 14 principii precum și o declarație comună privind soluționarea negociată a situației din zonă, în vederea asigurării accesului Namibiei la independență, pe baza Rezoluției 435 a Consiliului de Securitate, convenindu-se să se recomande secretarului general al Națiunilor Unite data de 1 noiembrie 1988 pentru începerea aplicării acestei rezoluții, dată care, după cum se știe, a fost amînată pentru 1 ianuarie 1989. De asemenea, la consultările în problema decolonizării, care au avut loc la Națiunile Unite și la care au participat președinții Consiliului Economic și Social al O.N.U., Comitetului special al O.N.U. pentru decolonizare și Comitetului special împotriva apartheidului, a fost evidențiată agravarea situației din Namibia — teritoriu ocupat ilegal de R.S.A. — consecință directă a politicii agresive a regimului de la Pretoria. Ocuparea teritoriului namibian — se arată în documentul elaborat de reprezentanții acestor organisme — se află și la baza situației grave din întreaga Africă australă, de pe teritoriul Namibiei guvernul rasist declanșînd acțiuni agresive împotriva țărilor africane independente din „prima linie". În pofida drumului care mai rămîne de parcurs, așa cum subliniază numeroși observatori, este pentru prima dată cînd Africa de Sud este nevoită să recunoască Rezoluția 435, și chiar să accepte un termen pentru înfăptuirea planului O.N.U.

Într-un interviu acordat recent Agenției NAMPA, președintele Organizației Poporului din Africa de Sud-Vest (SWAPO), Sam Nujoma, a arătat că hotărîrea patrioților namibieni de a dobîndi libertatea și independența țării rămîne neschimbată în pofida faptului că Pretoria dovedește că nu este interesată în încheierea unui acord care să asigure aplicarea de urgență a Rezoluției 435 a Consiliului de Securitate al O.N.U. privind decolonizarea Namibiei. Liderul SWAPO a acuzat Africa de Sud de faptul că a eliminat data începerii procesului independenței Namibiei pentru 1 ianuarie 1989, în loc de 1 noiembrie 1988, cum era prevăzut, creînd astfel noi obstacole în calea soluționării acestei probleme. Dacă Africa de Sud va da dovadă, în continuare, de o poziție obstrucționistă, „lupta armată a patrioților se va intensifica pe toate fronturile, pînă la victoria finală" — a arătat Sam Nujoma.

Potrivit ultimelor informații din Namibia, unde SWAPO a decretat o încetare a focului unilaterală, trupele de ocupație ale R.S.A. și-au intensificat campania de represiuni, procedînd la numeroase arestări în rîndul patrioților. De asemenea, Pretoria desfășoară în Namibia și largi acțiuni propagandistice în scopul pregătirii unor alegeri în care să figureze drept candidați aceiștii regimului rasist sud-african.

SWAPO — unicul reprezentant legitim al poporului namibian

Încă de la începutul anilor '40, în Namibia a luat naștere o amplă mișcare de eliberare națională, care s-a organizat treptat prin crearea unor organizații ale tineretului și ale forțelor patriotice. Pe această bază, în primăvara anului 1960 a luat ființă SWAPO. Dînd glas aspirațiilor întregului popor namibian, noua organizație a înscris în programul său politic, adoptat în sesiunea Comitetului Central de la Lusaka (1976), ca principal țel al activității sale: „Eliberarea și cucerirea independenței poporului Namibiei, prin toate mijloacele posibile, și stabilirea unui guvern democratic bazat pe voința și participarea întregului popor namibian; realizarea adevăratei și totalei independențe a Namibiei în domeniile politic, economic, militar, social și cultural; unirea tuturor păturilor sociale — clasa muncitoare, țărănimea și intelectualitatea — într-un partid de avangardă, capabil să cucerească independența națională și să edifice o societate fără clase, fără exploatare, bazată pe idealurile și principiile socialismului științific".

Chiar de la crearea sa, SWAPO și-a exprimat dorința de a folosi calea tratativelor pentru atingerea tuturor obiectivelor propuse. Ulterior, ca răspuns la represiunile dezlănțuite de rasiștii sud-africani, ea a hotărît înființarea unei forțe armate proprii, care a declanșat lupta de eliberare împotriva R.S.A., luptă ce cunoaște o continuă intensificare, pentru eliberarea totală a teritoriului Namibiei.

În ciuda greutăților întîmpinate de-a lungul anilor, a refuzului permanent al R.S.A. de a aplica planul O.N.U. cu privire la independența Namibiei, SWAPO nu a renunțat nici o clipă la realizarea obiectivelor sale fundamentale. Ea a continuat să dea puternice lovituri forțelor de ocupație, cîștigîndu-și totodată o largă recunoaștere internațională. Acționînd în condiții grele, forțele SWAPO sînt hotărîte să continue lupta pînă cînd trupele R.S.A. vor fi alungate de pe teritoriul namibian.

Prietenie și solidaritate militantă

În spiritul politicii sale consecvente, de caldă solidaritate cu popoarele care luptă pentru libertate și neatîrnare, România și-a manifestat și își manifestă activ sprijinul — politic, diplomatic, moral și material — față de cauza dreaptă a poporului namibian, pentru libertate, independență și suveranitate deplină. Momente elocvente ale solidarității militante a poporului român față de poporul namibian le-au reprezentat întîlnirile desfășurate la București sau pe pămînt african, între tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, și Sam Nujoma, președintele SWAPO. Este semnificativ de relevat, în acest cadru, că România a fost primul stat care a încheiat un document bilateral cu SWAPO, ceea ce a adus o contribuție de mare însemnătate la recunoașterea și afirmarea internațională a acestei organizații, ca singurul reprezentant legitim al poporului namibian. Așa cum sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, „Partidul Comunist Român, România socialistă militează activ pentru independența Namibiei și, în acest spirit, acordă întregul sprijin luptei eroice a poporului, desfășurată sub conducerea SWAPO, pentru lichidarea neîntîrziată a dominației coloniale și dezvoltarea liberă, pe calea democratică a țării".

AL. IANCU

de toate

Azotul în agricultură

În capitala Senegalului s-au deschis lucrările unei conferințe africane privind utilizarea biologică a azotului în agricultură. Participă aproximativ 80 de specialiști din mai multe țări ale continentului. Modalitățile de folosire eficientă a azotului pentru dezvoltarea agriculturii și pentru reîmpădurirea Africii stau în centrul atenției acestei reuniuni.

Taifunul „Skip"

Pentru a doua oară în decurs de o lună și jumătate, arhipelagul filipinez este devastat de un taifun. Ciclonul tropical „Skip" s-a abătut, marți, asupra regiunilor centrale ale Filipinelor, provocînd moartea a 50 de persoane și distrugînd mii de locuințe. Viteza vîntului a atins 175 km pe oră, declanșînd inundații și alunecări de teren. Cele mai afectate au fost raioanele din sudul capitalei țării — Manila. Taifunul „Skip" și-a început acțiunea sa devastatoare luni, 7 noiembrie, traversînd arhipelagul filipinez de la est spre vest. Potrivit unor date preliminare, în zona de acțiune a taifunului s-au aflat peste 400 000 de locuitori.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața Scînteii. Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții — Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box 12—201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr. 64—66.

40 362